

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 5 DIN BROJ 218

ODMETNICI

WILLIAM VANCE

ODMETNICI

»Laso« Nova serija 1977.

William Vance: ODMETNICI

Naslov originala: OUTLAWS WELCOME

(Copyright: Ace Books)

Recenzija: Gordana Mikulić, profesorica

Prijevod: Marjan Krmpotić

Urednik: Marcel Čukli

»Laso« — Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja
NISP »Vjesnik« Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Glavni i
odgovorni urednik Borivoj Jurković — Tisak OOUR No-
vinsko revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik« Za-
greb, Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1977.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA
PRESS AGENCIJA Zagreb

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 260 d ili 234 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 130 d, odnosno 117 d s popustom. Samo unaprijed uplaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-42, »Vjesnik«, s naznakom za LASO.

Cijena za inozemstvo: DM 1.80, ASCH 10.00, SFRS 2.00, HFL 2.00.

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36.00, SKR 63.00, ASCH 250.00, FF 74.00, SFRS 36.00, HFL 37.00, US \$ 15.00.

Uplata na devizni račun: 30101-620-37-32000-256 — Privredna banka Zagreb (za »Vjesnik«).

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata
za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRB broj 2935/7 — 1973 — od 26 XI 1973.

I

Krajina je bila brdovita s dugim, vijugavim, dubokim dolinama iznad kojih su se uzdizale šumovite gore i komadi plava neba. Dokle god je pogled sizao, svuda naokolo, sve sama pusta divljina, prošarana kamenim grebenima koji su se pružali niz zelene, šumovite padine obrasle visokim topolama. Iznad njih, gore visoko, iza tamnih šuma, timor: samo golo stijenje i snijeg i led.

U tom se pustom prostoru Nelson Trace osjećao sićušan i nemoćan, prvi put otkad je radio i putovao za Agenciju Pinkerton.

Mora da se čudnovato doimao u tom zelenom beskrajnom krajoliku u svom tamnoplavom odijelu, izgužvanom na koljenima i laktima. Crnom tankom kravatom oмотao je okovratnik bijele košulje, a šešir nabio na oči da mu zasjeni preplanulo, ljupko, bezizražajno lice. S trideset godina nije još bio star, nego zreo muškarac koji se prekalio radeći naporno u posljednjih deset godina. Ozbiljan i savjestan, Nelson Trace je u tih desetak godina stekao ugled vrsna agenta u Agenciji Pinkerton.

— Riješite taj zamršen slučaj i potom se možete povući u mirovinu

kao bogat čovjek, gospođine Trace — rekao mu je prije mjesec dana Pinkerton.

Sjetio se tog razgovora, a ironičan osmijeh zatitra mu oko usana. Nije on tražio nikakve posebne nagrade od Pinkertona. Jedino je želio da, aspije li mu taj pothvat, izbavi Hollieja iz lošeg društva. Istina, u njem je još tinjala želja da jednog dana kupi neki ranč na koji bi se mogao povući i u miru proživjeti ostatak života; no začas odbaci te misli. Prođe li sve dobro...

Zaustavio je trenutak konja, pažljivo promotrio krajinu, osvrćući se na sve strane, a kako mu ništa osobito nije zapelo za oko, zaključio je da se nema smisla tu dulje zadržavati.

Pojahao je dalje dolinom, tražeći pogledom pogodno mjesto gdje da se utabori, jer se vrijeme počelo mrgoditi. Nema više nade da će još večeras naći mjesto gdje se sklonio Hollie, pred olujom, pomisli.

Uskoro se smračilo i prokapale su i prve kapi kiše. Skočio je s konja i zagrnio se u svoj pončo. Kad je ponovo uzjahao, kiša je gusto romorila kroz noć.

Oko deset sati, prozebao i mokar, začuo je huk vjetra kroz guste krošnje drveća, a konj mu iznenada stane. Naćulio je uši. Osjetio je miris

dimu u vjetru, potapšao konja po vratu, i pojahao naprijed. Kad je izbio iza zavoja, opazio je odsjaj vatre u daljini.

Četiri su muškarca čučala, u suhu zaklonu, oko vatre kad je izjahao pred njih iz tame. Dočekali su ga neugodnom tišinom, spremni na sve, a potom crnolut, krupan čovjek, oprezno ustane i reče:

— Sjašite i ogrijte se, ako vam je po volji.

Sjahao je, prebacio pončo preko sedla, te zašao k njima u zaklon. Svi su ustali i pažljivo mu pratili svaki pokret.

— Pa to je Nelson, ako me oči ne varaju — gotovo povika crvenokosi mladić i zapilji se Traceu u lice.

— Hollie, Hollie Baker! — ushićeno će Nelson Trace, hineći da je iznenađen što ga tu vidi, dok su ih ostali znatiželjno promatrali.

— Carson, ovo je moj stari prijatelj — obrati se Hollie tamnoputom, krupnom čovjeku.

Nelsonovo srce poskoči kao ludo, a potom se smiri u ravnomjerne otuđuje. Hollie se odlično snašao.

Trace se okrene i pogleda u Carsona koji je stajao uz vatru na svojim krivim nogama.

— Osjećajte se kao kod kuće. Ovo su Utah i Arizona — reče mu Carson, ali mu nije pružio ruku, nego je samo pokazao na ostalu dvojicu svojih ljudi. Potom je opet čučnuo uz vatru.

Utah i Arizona bijahu mladi momci kovrčave kose. Prpošnost im je izbijala iz očiju i očitovala se u njihovu dobrom raspoloženju. Utah je bio niži i mladi od već proćelava Arizone.

— Holliejev je prijatelj i moj prijatelj — odvratila Utah i počela se po-

tiho cerekati, a Arizona samo nešto progundala.

Svi su opet čučnuli uz vatru na koju je Carson bacao suhe grančice. Plamen je poskočio uvis i osvijetlio Holliejevo lice. Za tren Tracea obuze nemir, jer se bojao da bi ostali mogli opaziti na Holliejevu licu da se zabrinuo i uplašio.

— Skuhat ću još jedan lonac kave, Nelse. Samo da donesem vode s potoka — reče Hollie, uze lonac i ustane.

— Idem i ja s tobom — reče Trace i pođe za njim.

Kiša je već bila prestala kad su stigli do potoka.

— Kako si putovao? — upita Hollie.

— Konj mi je počeo šepesati prije nego sam opazio da je izgubio jednu potkovu.

— Vratimo se da ti skuham kavu — javi se ponovo Hollie poslije duže šutnje.

— Čekaj malo, Hollie. Čemu tolika žurba? Imaš li s njima neprilika?

— Ne, nemam.,

— Poznam ja tebe dobro, momče. Hajde, karte na sto! — zaintačio je Trace.

Hollie se zapilji u Tracea, da bi ga što bolje vidio u mraku.

— U redu, kad si se već zaintačio, onda znaj da ti neću pomoći da ostvariš svoj plan. Najbolje da ti to odmah kažem.

Trace se osvrne iza sebe i nasloni se na stablo. Palcem je gurnuo šešir na potiljak. Ludog li dječaka, pomislio je. Nisam ga smio umiješati u ovaj svoj pothvat.

— Čuješ li što ti govorim, Ed? — oštro će Hollie.

— Čuo sam te i to dobro, al' to ništa ne mijenja. Ti samo blebečeš gluposti — odvрати Trace osorno.

— Ozbiljno ti to kažem i ne želim više slušati tvoje razloge i proturazloge. Hvala ti — opomenu ga Hollie povisivši malo glas.

— Još ti nisam rekao ni riječi. Ti si još prezelen da bi shvatio posljedice svoje odluke. Te tvoje budalaštine prošle su mi kroz jedno uho unutra, a kroz drugo van — odvрати Trace smirenim glasom.

Hollie ispusti lonac i priđe sasvim blizu Traceu. Uhvatio ga je za ramena i čvrsto stisnuo prstima.

— Pazi kako sa mnom razgovaraš i ne pravi se važan. Znam ja, ti radiš za onog Allana...

— Ostavi ti gospodina Pinkertona na miru. Ti radiš za mene, Hollie, a ne za njega ili bilo kod drugog — upadne mu u riječ Trace.

— Znaj, ja više ne radim za tebe. Ovdje sam već nekoliko mjeseci i ovaj mi se život dopada, Nels. Idem svojim putem, a ti svojim. Najbolje bi bilo da se pokupiš i vratiš odakle si i došao. Ti ovdje nemaš tako i tako što tražiti — odvрати Hollie.

— Idem kamo sam naumio, zapamti. A sad se moramo vratiti, inače će im biti sumnjivo što nas tako dugo nema — opomenu ga Trace i odlijepi se od drveta.

— Carson je uvijek sumnjičav. I ne treba mu za to neki razlog — reče Hollie sa zanosom.

Nelson Trace se namršti, ali ne izusti ni riječi. Još samo riječ-dvije i ščepat će jedan drugog za grlo.

— Stoga ga još nisu uspjeli uhvatiti. On je ovdje netko i nešto, Nels. On vlada ovim krajem, od Wyominga do Novog Meksika — nastavio je Hollie.

— Jesi li dočuo gdje je zlato? — upita Trace, nastojeći sve vrijeme da svlada srdžbu.

— Nemam pojma. — I baš me briga za nj, Nels. Ja sam u Carsonovoj družbi i da ti kažem istinu, sretan sam što me uopće hoće.

— Ti si potpuno pošašavio — promrmlja Trace.

Hollie je dosta dugo šutio, potom se sagnuo i pokupio lonac za kavu. Uspravio se i uzdahnio.

— Veliki moj brate, ti mene vučeš za uši već dvadeset i tri godine i sad mi te je dosta — odbrusio je Hollie, okrenuo se i pošao prema logorskoj vatri. Trace je trenutak oklijevao, a potom se uputio za njim.

Hollie je čučnuo uz vatru i dnem lonca poravnao žeravicu. Bacio je na vatru nekoliko grančica da se plamen rasplamsa.

— Nadam se da ipak nećeš otići već sutra ujutro kako si mi rekao maloprije uz potok — rekao je Hollie preko ramena.

— Možda se još predomislim — odvрати Trace, gledajući ga pažljivo.

— Hollie je vrlo sposoban mladić, i meni bi trebao još jedan takav čovjek — javio se tihim glasom Carson koji je dotad šutio i piljio u vatru.

Trace je čučnuo uz vatru i grančicom raspirivao žar. Pogledao je u Hollieja i opazio da crvenokosi mladić napeto čeka što će odgovoriti.

— Ne znam još — odgovori Trace.

— Nelse je oduvijek bio okorjela lutilica — napomenuo je Hollie i čučnuo uz Utaha.

— Ljudi se mijenjaju — dometnuo je Carson.

— Prije ili poslije — dodao je Utah.

Arizona je samo potvrdno kimnuo glavom.

Svi su se trgnuli i naglo podigli glave kad su začuli topot konjskih kopita u noći. Trace dobaci hitar pogled Carsonu, Carson je napeto osluškivao. Skočio je i rukom im dao znak da se povuku od vatre u tamu noći.

— Makni se od vatre! — zapovjedio je Traceu koji je ostao uz vatru.

Trace se povukao u mrak. Zažmorio je trenutak, a kad je ponovo otvorio oči, koje su se u međuvremenu navikle na tamu, ugledao je sjene dvojice jahača koji su se uspinjali iz plitke uvale.

— Hej, ljudi, pobogu, pomozite nam! — povikao je ženski glas.

Dogovor je bio vrlo kratak.

— Hollie i ti za mnom — naredi Carson i pođe prema vatri s Holliejem i Traceom. Utah i Arizona ostali su u mraku.

Ženska se sitna sjena razabirala oštro na svjetlosti vatre. Malčice je nakrenula glavu i Trace opazi da se osmjehnula. Doimala se ukočeno, ali i prijazno.

— Otac mi se teško razbolio — rekla je gledajući u Carsona svojim zelenim očima. Smiješak joj je nestao s usana.

Hollie obiđe njezina konja i doveđe drugog jahača u zaklon. Visok, mršav čovjek sjedio je malaksalo i pogrbljeno na sedlu. Hollie mu je pomogao da siđe s konja i posjeogao uz vatru.

Trace opazi ispitljiv pogled kojim ih je sve odmjerila prije nego je prišla ocu, skinuvši prije tog kukuljicu sa svoje plave kose. Klekla je uz

mršava, ispijena čovjeka upalih obraza i položila mu dlan na čelo.

— Što mu je? — upita Carson, ustobočivši se nad njima, s rukama o boku, na raširenim, krivim nogama, pogledajući sad djevojku, sad oca sitnim crnim očicama punim sumnje.

— Bolestan je. Imam lijek za nj u bisagama — odgovorila je i pošla žustrim korakom do svog konja, te počela odvezivati uzice na bisagama.

— Dopustite da vam pomognem — reče Hollie koji se u jednom koraku stvorio uz nju.

— Hvala vam — promrmrljala je i nasmiješila mu se, spustivši čedno duge trepavice i glavu. Okrenula se, dobacila brz pogled Traceu, pa se obratila Carsonu predosjećajući da je on vođa družbe.

— Trebalo je već prije da se negdje zaustavimo, ali nisam mogla naći pogodan zaklon. Tad se spustila kiša, pa smo morali nastaviti jahati.

Izvadila je malenu, tamnu bočicu iz bisaga i odnijela je ocu. Otčepila ju je i stavila ocu na usta da pije. Trace joj se u tom trenu sjetio imena. Bljesnulo mu je u sjećanju kô munja kroz tamnu noć.

Jade Carlin, ali... u ono joj je vrijeme kosa bila crvena kô vatra.

Pogledao je u Carsona i opazio u sitnim crnim očicama pogled pun prijekora i posprdan mu osmijeh na usnama, dok je promatrao Hollieja kako se vrzma oko te žene, smiješno nespretnan u pokušajima da joj se dodvori.

Utah i Arizona nisu se vratili vatri i zaklon je polagano tonuo u sve gušću tamu u kojoj je samo svjetlucaao žar zapretane logorske vatre.

Kako nije mogao zaspati, Trace sjedne umotan u gunj i zapali cigaretu.

— Ni ja ne mogu spavati — javio se njezin glas u tami.

— Ali ne zbog istog razloga — odgovorio je Trace, pa se zavalio ponovo u gunj, pitajući se da li ga je prepoznala.

Hollie se nemirno okrenuo u snu na drugi bok, a Carson je ležao nepomičan. Nelson ustane, priđe joj i čuče uz nju. U mraku je razabrao da mu se smješka.

— Sjetila si se tko sam ja, zar ne? — zapitao je šapatom, a ona se okrenula prema njemu da ga bolje čuje.

— Tebe je teško zaboraviti — promrmljala je. Ispružila je ruku i dotakla ga.

— Bilo, pa prošlo — odvratio je, uzbuđen njezinim dodirom. Kad je čula njegov odgovor, duboko je udahнула i povukla ruku.

— Što tražiš ovdje u ovoj divljini, Trace? — upitala je tiho.

— Slučajno sam ovdje, na prolazu. Nemoj me zvati tim imenom — upozorio ju je.

— Kamo si se uputio?

— Ne smijem ti reći. No, tebi to ionako nije važno. Ja ne radim za njih.

— Ah, tako! — začudila se. Šutjela je neko vrijeme, a potom tiho zahihotala i dodala:

— Onda se ne moramo plašiti jedno drugoga.

Prije pet godina uhvatio je čovjeka za kojeg je radila. Tada je ona za nj bila svježina oaze u žednoj pustinji. I pustio ju je da pobjegne. Učinio je to zbog dojma koji je na nj ostavila. A ona nije znala da joj je on omogućio taj bijeg; niti će ika-

da doznati. Na to ga je navelo nešto što nije mogao protumačiti i što nije želio objašnjavati.

Sjedio je nepokretan i slušao divlje i sablasne glasove i krikove u noći, koje je vrlo dobro poznavao.

— Ti čuješ svaki i najtiši šum oko nas, zar ne? — upitala je ispod glasa.

— Čovjek mora naučiti raspoznati glasove i šumove u noći ako želi živ dočekati jutro.

— S vama su bila još dvojica. Zašto se nisu vratili vatri?

Ustao je i protegnuo se bez odgovora. I ona je ustala i postavila se uz njega da joj je mogao vidjeti izazovne usne i odlučnost u očima. Žarko ju je poželio u tom trenutku, ali svom je snagom volje zatomio tu žarku želju koja ga je cijelog obuzela.

— Laku noć — rekao je ispod glasa, okrenuo se i otišao. Rasprostro je ponovo svoj gunj. Ona je ostala stajati na istom mjestu gde ju je ostavio, uokvirena odsjajem zvjezdana neba.

Zavukao se pod gunj i okrenuo na bok skvrčivši koljena. Bio je zadovoljan što mu se uspjelo oduprijeti njezinim zavodničkim čarima, ali istovremeno se i rastužio što u svom životu još nije susreo žene, a vjerojatno je nikad neće ni susresti, za koju će ostati vezan za cijeli život. Ne, Jade Carlin, premda lijepa i poželjna, nije mogla zarobiti njegovo srce. Bogzna kako se sada zove, pomislio je prije nego je usnuo.

— o —

Za vrijeme doručka Carson se obratio neposredno djevojci:

— Postoji jedna stara kolska cesta nedaleko. Tom ćete cestom stići

ravno u Priceville za najviše pola dana jahanja.

Trace opazi kako se djevojka iznenađeno trgnula.

— Ali... ali, mislila sam da ćemo zajedno do Great Salt Lake Cityja. Naime, ako vi nemate ništa protiv toga — odvrtila je djevojka.

— A odakle vi znate da mi idemo u Great Salt Lake City, lijepa gospo? — upita je zajedljivo i uljudno Carson, a oči su mu se pri tom suzile u tanke proreze.

— Ja sam joj rekao, Carson. Naime, ja tamo idem. Poyest ću je sa sobom — javio se Trace.

— Ja bih radije pošla u Salt Lake City nego u Priceville. Tamo ću potražiti lijeka očevoj bolesti. Bojim se da u Pricevilleu nema liječnika — brzo je rekla, a da nije ni pogledala u Tracea. Oči su joj bile uprte u Carsona i gledale su ga molećivo i sjetno.

Carson ne odgovori ni riječi. Izraz mu je lica ostao zagonetan, dok ju je promatrao kako se priprema za polazak.

— o —

Sumorno i dosadno sivilo neba promijenilo se u vedro plavetnilo kad su ujahali u klanac što je vodio ravno prema zapadu u kanjon Emigration, iza kojeg se pružala široka visoravan.

Trace je znao da će uskoro, točno iza njihovih leđa, granuti sunce iznad oštro narezuckanih vrhova Uintasa. Jade je neprestance, još od ranog praskozorja kad su izjahali iz zaklona, jahala uz bok Carsonu i neprekidno mu nešto pripovijedala. Trace pogleda u Hollieja. Hollie je jahao potišten, ljubomoran zbog pažnje koju je Jade poklanjala Car-

sonu. Hugh Carlin, njezin otac, jedva se držao na konju, toliko je bio slab i bolestan.

Nakon dva sata jahanja ujahali su u krševit i stjenovit kanjon. Ispred njih u daljini uzdizalo se usamljeno strmo brdo kô vrh visoka šiljasta šešira. Trace oštro pogleda u to strmo brdo, a usne mu se stisnuše.

Teška zloslutnost pritisla mu je srce i napela živce. Pogledao je u ostale, ali oni kao da nisu bili ni najmanje uznemireni. Osvrnuo se još jednom kad su izjahali iz kanjona koji ih je štitio svojim visokim i stjenovitim strminama.

Slutio je nesreću i dotaknuo je prstima, posve nesvjesno, držak svog revolvera kao da se želio uvjeriti da je na svom mjestu. U tom trenutku, iznebuha, iza stijene, iskočiše pred njih dva čovjeka s rupcima zavezanim preko lica.

— Ruke uvis! — povikao je jedan od njih.

Stali su kô na mjestu ukopani.

Sve se zbilo redosljedom koji je Traceu bio tako dobro poznat. Nagnuo se u stranu i opalio ravno i brzo između Carsona i Jade u krupnijeg napadača. Ovaj se skljkao a onaj niži uze kô lud pucati kad je Trace skočio s konja u dugačkom skoku. Pokleknuo je pri padu, dok mu je ruka poskočila, ali nije zastao. Taj drugi napadač pucao je pod Carsonova konja i maleni oblaci prašine poskakivali su oko Traceovih čizama. Sklonio se iza Carsonova konja, a oštar prasak puške odjeknuo je gore sa stijena. Carsonov konj zanjisti i izvali se na zemlju.

Treći napadač pucao je iz krošnje ali previsoko. Trace je brzo razmišljao što mu je činiti dok su drugi

stajali kô skamenjeni i nitko nije ni prstom pomaknuo da mu pomogne. Mogao je vidjeti tamne oči onog nižeg napadača iza rupca preko lica. Kolt mu poskoči u šaci.

Čovjek kriknu i bolno jauknu, a Trace je znao iz iskustva da je čovjeka smrtno ranio. Bez krzmanja potrčao uza stijenje, pucajući neprestance u guste krošnje stabala.

Za njim se osjećao vonj baruta, a tišina se činila muklom i zlogukom poslije gromoglasne pucnjave.

Trčao je uzbrdo, puneći svoj kolt. Tad je ugledao mrtva čovjeka s puškom kako leži među kamenjem na zemlji.

Okrenuo se i pogledao nizbrdo. Holli i Jade mučili su se da izvuku Carsona ispod ustrijeljena konja. Potrčao je nizbrdo da im pomogne.

— Nikad još nisam vidio nekoga tko zna tako brzo i dobro strijeljati. Nikada — promrsi Carson kad se osovio na krive noge.

— A zašto mi nitko od vas nije pomogao? — zamjeri im Trace.

— Ti zacijelo nisi vidio onog s puškom u krošnji, a mi jesmo, stoga smo se skamenili — objasni Hollie.

— Mislili su da su nas uhvatili u stupicu — doda Carson.

— A što su zapravo htjeli, što mislite? — upita nestrpljivo Trace.

— Pa ti znaš da ti to neću kazati, prijatelju — naceri se Carson podmuklo.

Zlato. Hoće zlato. I Jade ga hoće. I ja ga hoću, pomisli Trace.

— Poznajete li koga od njih? — upita Trace.

— Samo onog iz krošnje. Nekad je jahao sa mnom u istoj družini — reče Carson.

Kad su se spremili da uzjašu i krenu dalje, djevojka je zaprepašteno povikala:

— Nećete ih valjda ostaviti da ovako leže?

— Javit ćemo šerifu. To je njegova briga — odvrati Carson gledajući pred sebe u daljinu.

— Podimo, što onda čekamo? — dobaci Trace.

Jahali su dugo u tišini, Jade uz svoga oca, a Hollie uz Jade. Trace je jahao uz Carsona.

— Ne zamjeri mi, ali nisam želio da me ustrijeli onaj iz krošnje — reče napokon Carson kao da se želi ispričati što mu nije pomogao, a potom ga upita:

— Ti si tek nedavno došao u ove krajeve?

— Bio sam već ovdje prije nekoliko godina.

— No pa, možda ti još ne znaš, ali ovdje svi misle da sam ja ugrabio hrpu zlatnih šipki. Lešinari svih vrsta su mi otad za petama, ne bi li ih se dokopali — objasni mu preko volje Carson.

— Svaka budala zna da ih ne nosiš sa sobom — odvrati Trace.

— Ali se nadaju da će me prisiliti da im kažem gdje sam ih skrio. Znaš, ne daju mi ni da se dobro naspavam — prizna Carson i naceri se.

— Prošle si noći, međutim, dobro spavao — podsjeti ga Trace.

— Čuo sam te dok si razgovarao s djevojkom — odvrati Carson.

Trace postade oprezan. Namrštio se.

— Nisam mogao čuti što ste razgovarali. Ta mi se djevojka ulaguje jer želi nešto od mene, možda moje zlato. Pokušala te je zvesti sinoć,

al' ti se nisi dao — reče Carson i pogleda Tracea u oči.

— Mene to ne zanima, Carson — odvrati Trace.

— Ha, ha, ha... još jedan razlog više da mi se pridружиš. Dobro bi mi došao pri prijelazu rijeke, junače.

— A Hollie? upita Trace.

— Dobar je on momak, al' meni za to treba prava muškarčina.

— A koliko plaćaš, Carson, i što će biti s ostalima, Utahom i Arizonom? — upita Trace.

— Iz tebe pršte pitanja kô meci iz revolvera. Ti ćeš biti moj zamjenik... prvi do mene. Utah i Arizona nisu baš neki vrli revolveraši, ali čovjek se na njih, kad se nađe u škripcu, ipak može osloniti. No meni treba uz to netko poput tebe, prekaljen i hrabar čovjek koji se ne boji smrti. Jer u mojoj družbi ima još jedan čovjek, ti ga još ne poznaj, a ja ga se već podulje vrijeme želim osloboditi.

— A zlato? Koliko ću ja dobiti?

— Što? Zlato sam ja digao prije nego sam te primio u družbu — razdraženo će Carson, a oči mu se suziše, pa nastavi: — Dijelit ćemo samo ono što odsad opljačkamo. Ne boji se, nećeš ostati kratkih rukava.

— A možda i ja imam svoje želje i planove, Carson — odvrati Trace mirnim glasom.

— I o tom sam razmišljao. Evo, slušaj, što sam odlučio. Radit ćemo neko vrijeme zajedno, a potom, možda se ja i predomislim. Možda ću ti dati dio tog zlata, ali samo možda, razumiješ?

— Dobro, pristajem. A taj čovjek kog se želiš otarasiti, hoće li se on s tim složiti? — upita Trace, gledajući ga ravno u oči.

— Ne, neće — odvrati Carson tresući niječno glavom, pa nastavi: — Ti ga stoga moraš ubiti.

II

Jade Carlin je ipak uspjelo da ponovo jaše uz Carsona, a na Hollieju se lica jasno vidjelo, kad je usporio da može razgovarati s Traceom, da mu to nije baš drago.

— Vidio sam kad ste se ti i Carson rukovali — reče Hollie, a oko usana mu zaigra prezriv osmijeh.

— Pa, mi nismo ni željeli da to ostane tajna — odgovori suho Trace.

— Pokušavaš me izigrati, Nelse, al' neće ti to uspjeti — zamjeri mu Hollie.

— Samo nastojim da tebe zaštitim, Hollie — podsjeti ga Trace.

— Pazi da ne bi! Nego, slušaj veliki brate, ja te se mogu osloboditi začas. Valja samo da kažem Carsonu tko si i što si... i gotovo — zaprijeti mu Hollie, povisivši glas da bi nadjačao topot kopita.

Trace pogleda u Carsonova široka leđa. No Carson je pažljivo slušao što mu je pripovijedala djevojka, pa, čini se, nije čuo što je Hollie viknuo Traceu.

— Uplašio si se, a, veliki brate? — podrugljivo dobaci Hollie.

— Slušaj, mladiću, moram te upozoriti, ne šali se sa mnom. Drži jezik za zubima i pazi što radiš. Ne zaboravi da nikome neću dopustiti da mi pomrsi planove, ili da mi se ispriječi na putu — prijetećim će glasom Trace.

— Pazi, bogati, ti bi me još mogao ustrijeliti, mene, vlastita brata — zaprepašteno će Hollie, pošto je

trenutak razmišljao o onom što mu je rekao Trace.

I Traceu bi odmah žao što je bratu tako grubo zaprijetio, pa se okrene prema Hollieju. Prije nego je mogao išta reći, mladić zamahne šakom čemu se Trace nije nadao, i udari Tracea koji padne sa sedla. Hollieja je zanio zamah vlastite ruke i on se ispruži preko Traceova visokog riđana, pa raširenih nogu i ruku tigne ravno na Tracea koji ostade bez daha. Čim se posjeo, Hollie uze šakama mlatarati po Tracevoj glavi.

— Proklet da si! Proklet da si! — ponavljao je mahnito Hollie pri svakom udarcu.

Trace se odupre o zemlju rukama i nogama, te odgurne od sebe razjarena mladića koji se izvali među noge i kopita uznemirena riđana, a potom se Trace zaleti na nj i obojica se nadoše u prašini. Trace prvi ustane, podigne Hollieja jednom rukom, a drugom ga odalami šakom pod bradu. Potom se naslonio na konja, zadihan, promatrajući kako se Hollie pokušava osoviti na noge, stenjući, i kako se iznemogao ruši u prašinu.

Carson, koji je u međuvremenu sjahao, stvorio se uz Tracea s revolverom u ruci.

— Ne trpim tučnjave u svojoj družini. Zapamtite! Da se to više nije ponovilo! — upozori ih strogo Carson.

— Dobio sam, što sam tražio, Carstone — promrmljao je Hollie.

— Vladate se ko pustopašni dera- ni — prekori ih Carson i zanjiha glavom, ali u glasu mu nije bilo srdžbe.

Trace opazi da ga Jade začuđeno gleda. Sagnuo se, pokupio svoj še-

šir, oprašio ga i stavio na glavu. Potom je poveo svog konja na stranu i počeo pritezati remenje sedla.

Zasad, Hollie ga, najvjerojatnije, neće izdati, ali sudeći prema izrazu mladićeva lica, moglo bi se reći da je izdaja samo odgođena.

Trace uzjaha i pođe na čelo uz bok Carsonu. Djevojka je zamišljeno šutjela. Ona zna da mi je Hollie brat, pomisli Trace. Zanimalo ga je hoće li ga pokušati ucijeniti ili će sve odmah izbrbljati Carsonu.

Za popodnevna odmora pristupi mu Hollie. Lice mu je bilo zgrčeno od nemoćna bijesa.

— Doista si pretjerao, veliki brate. Carson mi upravo reče da si ti ovdje gospodar... kad je on odsutan, naravno — režećim mu glasom saopći Hollie.

Trace i ne pogleda u momka. Gle- dao je ravno preda se, pogleda uprta u vijugavu stazu, a srce mu zaplahne val osamljenosti.

— o —

Godine 1876. Great Lake City bijaše najveći grad zapadno od Missis- sippija, sve do pacifičke obale. Kad su prošli kroz kanjon Emigrant, dru- žina je za trenutak zastala na pro- planku i promatrala kuće i drveće na padini pred sobom. U sumračno predvečerje jezero se u daljini do- maćo kao golema mlaka žitka olova pod ozarenim, žarkonarančastim nebom, išaranim crnim, tankim oblacima.

— Pravi grad, nigdje mu nema ravna — reče sa zadovoljstvom Car- son.

Počеше se spuštati niz lošu cestu koja je ulazila ravno u središte tog mormonskog grada. Žućkasta svjet- lost vidjela se kroz prozore kuća.

Trace je slijedeći ostale zakrenuo u uličicu između dvije kuće. Konji napokon udoše u dvorište ograđeno zidom od opeka, gdje je vonjalo na staju i gnojnicu.

— Zdravo, Brad — pozdravio je Carson konjušara koji ih je dočekao.

Brad je uzeo uzde najprije Carsonova konja, a potom i ostalih, namotao ih oko nadlaktice i poveo konje u staju.

— Ostajete li dugo? — upita Brad Carsona.

— Do sutra — odgovori kratko Carson.

Carson i Trace pošli su preko dvorišta i izašli ponovo na ulicu. Hollie i Jade Carlin nestali su negdje u mraku. Trace zastade za tren promatrajući ulicu, dućane, hotel i salun, što je sve bilo osvijetljeno lučima nad vratima. Krenuli su laganim korakom i ušli u salun. Vlasnik saluna, koji je sjedio pred vratima, ustane i pođe za njima.

— Kako je Whitey? Meni daj čisti viski — reče Carson.

— Dobro je. Već se dugo nismo vidjeli — odgovori vlasnik saluna, stavi pred njih dvije čaše i bocu, pa se nalakti na šank i uze ogledavati Tracea.

— Jesu li stigli momci? — upita Carson pošto je sebi natočio čašu viskija i bocu gurnuo prema Traceu.

— Stigli su i pošli dalje čim su isprali grla od prašine — odgovori Whitey.

Carson se nasmiješi, natoči sebi još jednu čašu, iskapi je i položi obje ruke na šank.

— Je li soba spremna? Napokon ću se naspavati u pravom krevetu — reče Carson.

— Samo jedna. Nisam znao da putuješ u društvu — odvrati Whitey, pogledavši Tracea.

Carson se nasmiješi i položi ruku Traceu na rame.

— Nisam ni ja znao sve donedavno. Dobar je, prava momčina. Cuff Gardner i neki nepoznati ljudi zasukočili su me iz zasjede u klancu. Nelse ih je sve pobio.

Whitey uze trljati ruke, a kad je ponovo pogledao u Tracea oči mu bijahu ledenozelene.

— Smjesti ga samnom u sobu. On i Hollie su stari prijatelji — promrmlja Carson.

— Vi ste samo u prolazu? — upita Whitey Tracea.

— Pogodili ste, gospodine — odvrati Trace.

Carson se uspravi, lice mu zasja kad je opazio kako se Trace i Whitey pogledaju. Nacerio se iskesivši zube, a Trace se tad sjeti što mu je Carson toga jutra rekao. Ti ga stoga moraš ubiti. Shvatio je da je Whitey čovjek na kojeg je mislio Carson kad mu je to rekao.

— Pa popijmo, onda, jednu za njegovu dobrodošlicu. Ja častim, Nick — reče Whitey i napuni im ponovo čaše.

— Hvala, meni je dosta. Moram najprije nešto založiti. Ideš li, Carson, ili ostaješ? — upita Trace i odmakne se od šanka.

— Samo ti idi, Nelse. Ovdje ćemo prenoćiti. Siguran sam da će Whitey naći još jedan krevet i za tebe — odvrati Carson.

Kad je izašao na ulicu, Trace se osvrne i opazi da Whitey pažljivo gleda za njim podmuklim i zlokobnim pogledom. Kimnuo im je glavom u znak pozdrava i izgubio se u mraku. Nakon nekoliko koraka za-

stane, privuče se uza zid kuće i pri-
taji. Netko je prošao mimo po ploč-
niku laganim korakom i on osjeti
miris fina sapuna. Djevojka je ušla
u Whiteyjev salon bez krznanja i
Trace joj je jasno čuo zvonki glas
kad je progovorila.

— Zdravo, Nick, zdravo, Whitey.
— pozdravila ih je.

Trace se podvukao pod prozor sa-
luna da bolje čuje o čem razgovara-
ju.

— Gospođice Abby, vaš će se
otac grdno naljutiti kad čuje da ste
sami došli ovamo — upozorio ju je
strogo Carson.

— On ne zna gdje sam, Nick, a
ono što ne zna to ga ne može ni na-
ljutiti — odvratila Abby uz čaroban
osmijeh.

— Bit će bolje da se odmah vrati-
te u hotel. Ja ću doći poslije da raz-
govaram s vašim ocem — nije se
dao pokolebati Carson, uhvati je za
nadlakticu i otprati do vrata, dok
je Whitey za njima gledao očima
punim mržnje.

— Ona je doista vrlo naivna, Whi-
tey, kad se usudi sama doći ovamo
— promrmlja Carson kad se vratio
šanku.

— Imaš pravo, Nick. Nije ovdje
kao u drugim gradovima. Ovo je
jediní salon u gradu, a i na cijelom
mormonskom području. Mormoni
mi dopuštaju da ga držim samo
zato što se ne petljam u njihovu
prokletu vjeru i ne diram im žene
— objasni Whitey i naceri se.

— Onda, je li sve spremno za po-
lazak? — upita Carson.

— Već tjedan dana. A zna li taj
Nelse o čemu je riječ?

— Još mu nisam rekao. Ali, meni
je prijeko potreban, vjeruj mi.

— A tko je uopće on? Kako se
zapravo zove? Kako znaš da se u nj
možeš pouzdati? — nepovjerljivo će
Whitey.

— Vjerujem mu jer je Holliejev
prijatelj. Ne znam mu pravo ime, a
zar je to uopće važno? Svi ga zovu
Nelse. To mu je možda ime, a mož-
da i prezime. Ne znam odakle do'a-
zi, ali nemojmo više o njemu ra-
spravljati — odgovori Carson na
njegova pitanja.

— Možda se to Eliasu neće baš
previše dopasti — upozori ga suho
Whitey.

— Baš me briga za Eliasa. Nego,
imaš li štogod da mi daš za večeru—
reče Carson bezbrižno.

— Priredit ću ti nešto da pregriz-
eš — odgovori Whitey i ode u ku-
hinju.

Stojeći u mraku, Trace smota ci-
garetu i stavi je u usta, razmišlja-
jući o razgovoru koji je upravo čuo.
Zanimalo ga je tko bi mogao biti
taj Elias. Potom je odbacio te misli,
slegnuvši ramenima. Carson je u nj
imao povjerenja, a to je za nj bilo
u ovom trenutku najvažnije.

Pošao je da potraži nešto za veče-
ru.

— o —

Na povratku ponovo je zavirio
kroz prozor saluna i vidio Carsona
naslonjena na šank. Bio je sam, a
pred njim je stajala poluprazna
boca. Okrenuo se i pošao uličicom
između kuća do koral. Popeo se na
ogradu koral, sjeo i zapalio cigare-
tu, te pažljivo promatrao što se zbi-
va oko njega.

Crna sjena nekog čovjeka pomoli-
la se iz mraka, tiho pjevušeći i Tra-
ce ga odmah prepozna.

— Dođi ovamo, Hollie — pozvao
ga je Trace.

— Druncan ga čeka u *Settleru* — obavijestio ga je kratko Hollie.

— Čekaj malo, kud si navalió. Najprije tko je Druncan, a tko je *Settler*? — upita ga Trace nestrpljivo.

— Al Druncan je mormonski biskup u Sundownu, a stanuje u hotelu koji se zove *Old Settler* — objasni Hollie.

— A kći mu se zove Abby — doda Trace.

— Ti baš sve znaš, Nelse — začuđeno će Hollie.

— U redu i hvala, Hollie — odvrati Trace i ostavi začuđena Hollie-ja

Kad je ušao u *Old Settler*, djevojka je sama sjedila u predvorju. Trace priđe recepciji.

— Meni ne treba soba. Tražim gospodina Druncana — objasni Trace recepcionaru koji mu je pružio knjigó gostiju da se upiše.

— Tek što nije sišao, nadam se. Ona gospođica tamo u naslonjaču mu je kćerka — reče recepcionar i pokaza glavom prema djevojci.

Trace pogleda djevojku koju je Carson nazvao Abby.

Sjedila je u naslonjaču držeći čedno ruke u krilu, s izrazom radosti na mladenačkom licu. Ljepuška, sretna djevojka, pomisli Trace. Bila je krhka stasa, a valovitu zlaćanu kosu brižno je počesljala. Očito ju je oduševljavao boravak u velikom gradu, bilo odakle da je došla. Prišao joj je, skinuo šešir i naklonio se.

Podigla je pogled i on vidje da su joj oči pune nepovjerenja i znatiželje. Doimale su se velike u usporedbi s nosićem i malim, ali punašnim usnama oko kojih je zadržtao stidljiv osmijeh.

— Ja sam Nelson. Došao sam da razgovaram s vašim ocem — izjavio je, pošto se predstavio.

— Svaki čas će sići. Izvolite sjednite i pričekajte — ponudila mu je stolicu i uspravila se.

Privukao je stolicu do naslonjača i sjeo pokraj djevojke.

— Kako vam se dopada Salt Lake City? — upitao je iz pristojnosti.

— Jako mi se dopada, ali, na žalost, sutra ujutro se već vraćamo kući — rekla je tužnim glasom i uozbilišla se.

— A voljeli biste ovdje živjeti?

— A zašto ne? Sundown je prava selendra, gospodine Nelson — odvratila je uz plah osmijeh.

— Život u malenu gradiću često je ugodniji od života u velikom gradu, gospođice. Ja bih, na primjer, uvijek radije živio u nekom gradiću nego u velikom gradu — nastavi ljubazno Trace.

— Oh, pa zašto onda ne dođete živjeti u Sundown? Samo stari doseljenici, koje je još predsjednik Young tamo naselio, uživaju tamo živjeti. Razbojnici i odbjegli robijaši došli su poslije njih.

— Rekoste razbojnici, gospođice?

Kimnula je potvrdno glavom i pogledala ga pronicavo.

— Što se sad pravite, molim vas. To je javna tajna. Dolaze i odlaze, al' nas ne diraju. Baš je to zgodno i uzbudljivo kad čovjek zna da su oni u blizini.

— A zašto mislite da se ja pravim da to ne znam?

Slegnula je ramenima i odmjerila ga od glave do pete.

— Doduše, bolje i ljepše se nosite nego oni, ali inače ste im vrlo nalik. Mora da ste neki opasan čovjek, čini mi se.

— Ja sam vam neopasan ko janješce. Ali kažite vi meni što vi radite u Sundownu? — upitao ju je Trace, Taj razgovor postao mu je sve zanimljiviji.

— Ja sam jedna od Druncanovih kćeri. Moj otac je tamo mormonski biskup. Ima tri žene i četrnaestero djece, uglavnom sinove. Ja sam učiteljica u pučkoj školi u Sundownu.

— Naglo je zašutjela i gotovo se ukočila kad je na stepenicama ugledala crnokosa, bradata, visoka i plečata čovjeka arogantna izgleda u izgužvanom crnom odijelu. Ustala je kad im je taj čovjek prišao.

— Oče, ovo je gospodin Nelson — predstavila ga je Abby ocu koji odmjeri Tracea mrkim pogledom.

— A što biste vi željeli, gospodine? — upita Druncan i osmjehnu se vrlo kiselo.

— Došao sam vam javiti da se Carson ne može s vama sastati. Koliko znam, trebali ste se ovdje sastati.

Druncan slegne širokim ramenima.

— Došao on ili ne došao, mi se sutra u zoru vraćamo u Sundown — izjavi Druncan, pa pogleda, kao da se nečeg naknadno dosjetio, u djevojku i zapovjedi joj glasom koji nije trpio prigovora:

— A ti smjesta u krevet. Znaš da se sutra moraš rano ustati.

:— Imate li kakvu poruku za Carsona? — upita Trace bez uvijanja.

— Ne, nemam — odvrati kratko Druncan i pođe za svojom kćeri, uhvati je ispod ruke i povede uza stepenice.

— o —

Sve su ulične luči već bile pogašene kad je Trace ponovo izišao na

ulicu iz hotela. Opreznim korakom, da se u mraku ne bi o što spotaknuo, uputio se prema kolodvoru. Čekao je dvadesetak minuta i upravo je htio da pođe upitati prometnika koliko kasni vlak kadli iz daljine začuje tugaljiv zvižduk lokomotive. Sklonio se u tamu uza zid kolodvora i tu je ostao stajati sve dok vlak nije ušao u postaju.

Desetak ljudi izišlo je iz vlaka i sneno se izgubilo u noći. Posljednji je izišao čovjek kojeg je Trace čekao. Nije se spoticao, a ni doimao pospan kao ostali putnici. Odmah se uputio prema mjestu gdje je stajao Trace.

— Drago mi je što vas vidim živa i zdrava, gospodine Trace. Točni ste kao i uvijek — pozdravio ga je došljak pošto se najprije oprezno osvrnuo oko sebe.

— Hvala, gospodine Pinkerton. Pratila me je sreća — odvrati Trace, osjećajući se vrlo nelagodno u društvu tog čovjeka.

— Kako napreduje istraga? — upita Pinkerton, izvuče cigaru iz džepa i zapali je, čekajući Traceov odgovor.

— Moj čovjek je u družbi s Carsonom, kako smo i planirali. On mi je uvelike pomogao. Vrlo je sposoban.

— Vaš čovjek je... vaš brat, zar ne?

Tracea obuze srdžba na tog čovjeka koji je sve znao i vidio, i od kojeg ništa nije mogao sakriti, no ubrzo se smirio.

— Da, moj brat — ponovl tiho Trace, kimajući potvrdno glavom.

— A što ste od njega doznali?

— Još ništa pouzdano, ali uskoro ću biti u prilici da nešto doznam, ako... — naglo je zašutio, osjećajući se posramljen.

— Ako, što? — ponuka ga Pinkerton da nastavi.

— Družini se pridružila i jedna žena. Kaže da se zove Jade Carlin. Možda joj je to i pravo ime, tko zna? I ona traži što i mi...

— Ne dopustite joj da nađe. Zaskočite je, momče — brzo mu upadne u riječ Pinkerton.

— Ali mene više brine Carson. Sprema se na neki velik pothvat, čini mi se. Uzeo me k sebi u druženju i imenovao me svojim zamjenikom. Pitam se, neću li imati neugodnosti sa zakonom, ako sudjelujem u pljački nekog vlaka, na primjer.

— I prije smo tako radili. Zatražit ću pristanak glavnog ravnatelja željezničkog poduzeća United Pacific, ako treba. Svi oni jedva čekaju da im Carson padne šaka. To će biti jedan od naših najvećih pothvata — reče Pinkerton kojeg to nije mnogo brinulo.

— I posljednji u kojem ja sudjelujem — dometnu Trace.

— Pa dobro, nadam se da ćete uspjeti — odvratila Pinkerton suho.

— Kako to mislite? — upita Trace zabrinuto.

— Slušajte, ja znam sve tajne svih svojih agenata. Taj vaš brat Hollie, pustopašne je i nagle čudi. Dosad ste s njim imali samo briga. Vi vjerujete da je to za nj vatreno krštenje koje će ga izvesti na pravi i čestiti put. Iskreno vam želim da u tom uspijete, premda mi nije pravo što ste tako postupili. Vi ste jedan od mojih najboljih ljudi i nikad dosada niste svoje osobne probitke pretpostavljali poslu. Nisam siguran da li ste baš mudro postupili. I neka vam je to posljednji put, jer kad ste već započeli da istražuje-

te taj slučaj, onda ga i završite. Stoga i kažem da se nadam da ćete uspjeti i ja vam to od srca želim.

— Hvala. Neću zaboraviti što ste mi rekli. Ne morate brinuti ni zašto — reče pomalo potišteno Trace.

— Ne, ja doista ne moram. Ali to ne vrijedi i za vas, Trace. I ako je to sve što ste mi imali kazati, poželio bih vam laku noć — reče Pinkerton.

— Laku noć, gospodine — pozdravi ga Trace na rastanku. Naslonio se na tamni zid gledajući za Pinkertonom.

Pričekao je trenutak-dva da se Pinkerton udalji, a onda odjednom shvati da nije više sam. Dvije ljudske sjene izmiljile su iz mraka, a negdje u blizini zarzao je konj. Posegnuo je rukom za revolverom kad je čuo Arizonin glas:

— Ne miči se, inače si mrtav!

— Kakva li bi to bila šteta ustrijeliti tu ptičicu prije nego porazgovara s Carsonom. — reče podrugljivo Utah i odalami ga drškom revolvera po potiljku. Trace poklekne. Pokušao je izvući revolver, ali ga tad obojica razbojnika počеше udarati i pred očima mu zakolutaše crvene mrlje, sve dok nije utonuo u dubok mračan ponor nesvjestice.

III

Trace se budio iz mračne nesvjestice s naporom kao ronilac koji se iz petnih žila trudi da što prije izbije na površinu mora. Prolazio je kroz vrtloge svjetlosti, zvukova i boli. Glava ga je sve jače boljela, a svjetlost mu je blještala pred očima kao jarki oganj, dok mu napokon nije uspjelo da ih usredotoči u jed-

nu točku i razabere mutan lik Hollieja koji je stajao uz njega s još dvojicom.

Podvukao je noge, izvrnuo se na bok i stavio jednu ruku na podperona ispred kolodvora, a s drugom je obrisao krv s lica i očiju. Čuo je mrmljanje glasova oko sebe i brže-bolje se osovio na noge.

— Ne čini gluposti, samo se polagano privuci uza zid — naredio mu je Hollie prijetećim glasom.

— Hollie, momče, Carson se neće s tim složiti — upozorio ga je Utah.

— Vрати mi revolver... a ti otrči do... hotela *Old Settler* ... i dovedi ovamo smjesta čovjeka u polucilindru ... i kariranu odijelu — promucio je promuklim glasom Trace.

Hollie se naglo okrenu prema njemu, pogleda ga, a potom namigne Utahu i Arizoni.

— Nešto si mi smalaksao, veliki moj brate, a? Ova su te dvojica s užitkom prebila ko vola u kupusu — dobaci zajedljivo Hollie.

— Neću im to nikada zaboraviti! — promrsi kroza zube Trace.

— Smrdljivi doušnik. Čini mi se da te je nasadio, Hollie — zareža Arizona i prijekorno pogleda u Hollieja.

— On je moj veliki i mudri brat, a ja sam zeleni balonja, al' sad se više ne nāpuhava. Inače se šepiri naokolo da bi se već na prvi pogled vidjelo koliko vrijedi — osvetljivo će Hollie.

Trace se nasloni na zid. Nije se mogao pravo ni pomaknuti, toliko ga je mučila glavobolja, no usprkos tome Holliejeve su ga riječi povrijedile i srce mu snažnije zakuca, pa osjeti želju da nešto poduzme.

— Idi, dovedi ga, Hollie, brzo! — ponovio je umorno i odsječnim gla-

som koji je više zvučao kao zapovijed nego molba.

— Do vraga, zar je tebi potrebna nečija pomoć? — kao iznenađen rekao mu je Hollie, ali u istom mu je trenu gurnuo revolver u ruku i nestao u mraku.

Trace se s mukom otimao bolovima njišući se poput čovjeka koji se probija protiv jaka vjetrova. Pokušavao je razmišljati o Agenciji Pinkerton i godinama koje su ostale za njim, i o svom položaju ovdje, mukotrpno uspoređujući mnogobrojne uspjehe o ovim očitim neuspjehom. Hollie je za to bio najviše kriv. Bol mu je kidala logičan slijed misli i više ga nije mogao uhvatiti. Osjećao je samo muku u želucu i bolove u glavi. Svaki mišić zahtijevao je očajno da se odmori, a mučna agonija mutila mu je svijest. Utonuo je trenutak u polusvijest, no trgnuo se kad se jedan razbojnik pomaknuo ispred cijevi njegova revolvera.

— Ne mičite se! — zarežao je.

Sasvim ga je osvijestio bat žurnih koraka u mraku i skupio je svu snagu da se suoči s novim nevoljama, ako to nisu koraci Pinkertona i Hollieja.

Odlaknulo mu je kad ih je ugledao, skliznuo je po zidu i sjeo od umora. Glava mu je klonula na uzdignuta, savijena koljena. Kao iz neke velike daljine čuo je Pinkertonov oštar glas kako postavlja pitanja Hollieju i Holliejeve nesigurne i vrdave odgovore.

Trace se upre ramenima i leđima o zid, a nogama o zemlju i polagano se podigne na noge.

— Dosta, prestanite, Mislim da ste ga dosta gnjavili tim vašim pita-

njima — javi se napokon odlučnim glasom Trace.

— Čini mi se da smo u gadnoj kaši — prigovori mu Pinkerton prijekorno.

— Odvedite ih oдавде i da vas nitko ne vidi — reče Trace.

— Ali kako, gospodine Trace, pa cijeli grad dolazi na kolodvor pred vlakove — podsjeti ga Pinkerton.

— Onda nabavite konje i odjašite. Put vodi kroz kanjon Emigrant i potom ravno u Rock Springs — uputi ga Trace pakosno uživajući što će Pinkerton morati prosjediti na svojoj mekanoj stražnjici u sedlu više od dvije stotine milja.

— K vragu, Trace, poremetili ste mi sve planove — Pinkerton će ljutito.

— Uspije li vam učiniti što sam vam rekao, još će sve ispasti kako valja — odgovori mirnim glasom Trace.

— Njih treba ukokati u nekoj guduri i baciti u ponor — javi se prezirnim glasom Hollie.

— Ti šuti kad te nitko ništa ne pita — odbrusi strogo Trace, spremi revolver u tok i pruži ruku prema Pinkertonu.

— Dajte mi lisičine.

— Mislim da bi ipak trebalo da ja ostanem ovdje. Možda Hollie ima pravo... — počeo je Pinkerton.

— Hej, ja sam se samo šalio — upadne mu u riječ Hollie, Arizona prokune teško, a Utah samo nešto progunda i zapilji se kroz mrak da bi što bolje vidio izraz na Traceovu licu.

— Gospodin Pinkerton ne zna za šalu — upozorio je Trace Hollieja i dodao, okrenuvši se prema Pinkertonu:

— Dajte mi već jednom te lisičine i učinit ćete onako kako smo se dogovorili.

Pinkerton mu pruži okove.

— Vi im ih stavite. Poznam čovjeka koji će mi pomoći da ih sprovedem do Rock Springsa. Tamo ću ih staviti na prvi vlak i otpraviti na istok — reče Pinkerton.

Pinkerton je nestao u mraku odmjerenim korakom, vodeći pred sobom dvojicu razbojnika.

— Večeras si imao vrašku sreću, veliki brate. Što bi sad bilo s tobom da nisam slučajno naišao? — podsjeti ga Hollie kad su ostali sami.

Trace mu nije odgovorio. Pošao je preko ulice, u Hollie za njim. Neko su vrijeme stajali rame uz rame nasred malena trga i slušali pjevanje psalama iz mormonskog hrama.

Studena jeza prostrujila je Traceu niz hrptenjaču. Obuzela ga je zla slutnja da je ovaj njegov pohvat osuđen na propast. Pokušao se osloboditi tog neugodnog osjećaja, ali mu nije uspijevalo.

— Idemo spavati. Sutra nam valja izjahati u ranu zoru — reče Trace.

- o -

Carson je još spavao kad je Trace ustao, obrijao se i umio. Hollie je sjedio na krevetu u kojem su zajedno spavali i mrzovoljno ga gledao.

— Bolje da ga ne budimo — reče Hollie.

Trace lagano potapša modrice na licu i potom stavi ručnik na umivaonik.

— Hajde, idemo sad na doručak — pozva tihim glasom Trace, pošto je navukao košulju i opasao revolver.

Hollie je ustao i na vrčima prstiju pošao do vrata, pričekao dok Trace nije izišao, a potom ih tiho zatvorio.

— Zar tebe baš ništa nikad ne muči? — upita Hollie potištenim glasom kad su izišli na hodnik.

— Prestani se brinuti, sve će biti u redu — osokoli ga mirno Trace.

Dok su silazili stepenicama, kimnuli su glavom recepcionaru i zatim izišli na ulicu.

— Doručkujmo kod Whiteyja — predloži Hollie i pokaza glavom prema ulazu u salun.

Trace potrese niježno glavom.

— Htio bih s tobom malčice porazgovarati dok jedemo — odvрати Trace.

Hollie pođe za njim niz ulicu do gostionice u kojoj je Trace sinoć večerao. Nekoliko je gostiju već sjedilo za stolovima i doručkovalo kad su ušli. Među njima Trace opazi Ala Druncana i njegovu ljupku kćer. Zaustavio se kod njihova stola, a Druncan ga pogleda kao da ga prvi put vidi u životu.

— Mislio sam da ste oputovali u ranu zoru — reče uljudno Trace i nakloni se Abby.

— Zaspali smo. I to se nekad događa — odvрати Al Druncan, a zatim se obrati Hollieju:

— Vaša prijateljica kasni.

— Sad će ona stići, svaki čas. I ona i njezin otac — odgovori Hollie i pogledavši tren iskosa u Tracea otide od njihova stola.

— Nadam se da ćete ugodno putovati — reče Trace Abby Druncan.

Abby mu se nasmije i čedno spusti pogled na tanjur. Al Druncan se namrštio, skupio obrve i zapiljio se najprije u Tracea, a potom u Abby.

Kimnuvši u znak pozdrava, Trace pođe prema stolu u kutu gdje je Hollie već sjedio i čekao ga.

— Što to znači, brate? — upita ljubazno Trace i podigne upitno obrve.

— Slušaj, Nelse, sinoć sam ti spasio glavu, a sad zauzvrat, ti mene ostavi na miru. Ja znam što radim — žustro odgovori Hollie.

— Bacaš joj se ravno u zagrljaj, a i sam dobro znaš da te hvata na sve mile načine ne bi li te iskoristila za svoje namjere — ukori ga razdražljivo Trace.

Hollie potrese snažno glavom.

— Varaš se, Nelse. Radi se o njezinu starom ocu, ako baš hoćeš da znaš. U Sundownu je zdrava klima, a ima i jedna prazna brvnara gdje se mogu nastaniti. Ja sam joj to sam ponudio — objasni Hollie, a zatim doda:

— A ti očijukaš s Abby, Nelse.

— Čini mi se da tom tvojom opaskom želiš opravdati glupost koju si učinio. Sad bi želio da ja ispadnem gori od tebe?

— Ma ne, oprost. Napokon ti si mi stariji brat. A ja sam Jade dao riječ — reče Hollie, gledajući pred sebe u tanjur.

— Hollie, naivan si ko dijete. Pa znaš valjda kakva je Jade. Što si naumio s njom? — upita Trace ne vjerujući onom što je čuo.

Hollieja obuze srdžba i obrazi mu se zažariše.

— Prestani me podbadati, Nelse. Ti još mnogo toga ne znaš — odgovori mrzovoljno Hollie.

Konobar im je donio doručak i Trace uze jesti s tekom. Hollie je s mukom sažvakao zalogaj-dva, a potom je odgurnuo tanjur. Pogledao

je u Tracea očima punim nijeme nemoći i nezadovoljstva.

— Zašto od tog ne odustanemo?
— upita napokon Hollie.

— Mnogo ćeš se bolje osjećati kad se najedeš — odgovori mu Trace i spazi mržnju u Holliejevim očima, i bi mu žao što mu je to rekao.

— Najradije bih te poslao k vrugu, ali neću. Neću se s tobom rječkati, jer bismo se na kraju mogli još i potući. Želim ti još jedino reći što znam o Carsonu i što on sad sprema — odvрати Hollie pošto se smirio. Svladao je srdžbu pa se čak i nasmiješio bratu.

— Slušam te.

— Sundown je malen mormonski gradić dolje na jugu, istočno od Henrysa, pomalo u osamljenu kraju. Osim mormona tamo živi i neki Englez po imenu Crowe... Elias Crowe koji ima velik ranč.

Trace podigne obrve kao da se čudi.

— Nastavi, slušam te.

— Crowe i Carson su ortaci, ili tako nešto. Ali, svejedno, Carson nije nikada odao Croweu gdje je skrio zlatne poluge. Neprestano odlaze da mu to kažu. Crowe je sposoban na sve, ali je nemoćan, jer jedino Carson zna gdje je skriveno blago.

— A kakve veze ima sa svim tim Druncan?

— On je mormonski glavar... biskup. Tako ga barem oslovljavaju. On upravlja cijelim tim krajem. Nitko se tamo ne može naseliti i živjeti ako on to ne blagoslovi.

— A on se slaže, i ne smeta mu, da razbojnici tamo prebivaju? — upita zajedljivo Trace.

— Čuj, kad bi ti znao koliko su ti ljudi pretrpjeli i kako se s njima

postupalo, ne bi tako govorio. Ljudi poput Carsona štite ih i nitko se više ne usudi da u njih dira i da ih zlostavlja.

— A kako to da se Carson nije okomio i na Mormone?

— A gdje bi se onda sklonio? Sundown je jedino mjesto gdje može otpasati revolver, opustiti se i odmoriti. Usto, Carson se ne može dugo zadržavati ovdje u Salt Lake Cityju, jer misli da ga Whitey namjerava ubiti i preuzeti njegovo mjesto.

— I hoće, pruži li mu se pogodna prilika. I Carson bi želio zauzvrat da se njega oslobodi — dometne Trace.

— Što se tiče Druncana, on i njegovi ljudi zarađuju na Carsonu. Nick, opet, za svoje novce dobije ono što traži i što mu treba.

— A Whitey?

— Podla ubojica. Uživa u ubijanju i svejedno mu je čiju krv proljeva. Hladnokrvna hulja, mogu ti reći.

— Ide li on uvijek s Carsonom u pljačke?

— Gotovo uvijek. Carson ga se boji — reče Hollie.

— Ali to baš ne pokazuje — nadođa Trace.

— Da i ne. Carson se boji da bi Whitey mogao ubiti nekoga iz prkosa i da bi im to moglo natrpati za vrat snažnu potjeru.

— Hoće li Whitey poći i ovaj put s Carsonom?

— Mislim da hoće. Nanjušili su obojica da nešto negdje škripi, jer se Utah i Arizona još nisu vratili.

— Ni neće dok su u rukama Pinkertona — napomenu Trace i nasmiješi se.

— Dobro. Carsonu će to sinuti u posljednji čas, a tad će već biti prekasno. Mi se obično razdvojimo i u parovima dolazimo na zbornu mjesto. Kad se skupimo, obavimo posao i zajedno se vratimo u Sundown gdje dijelimo plijen.

Hollie zašuti, ispije kavu, posegne u džep za duvankesom, smota cigaretu i zapali je, gledajući nabrana čela u Tracea.

— Nadam se da si dobro razradio svoj plan.

— Uglavnom jesam — odgovori Trace i kimne glavom.

— I zadržat ćeš ga za sebe? Nemaš baš puno povjerenja u mene, zar ne? — upita Hollie, te uzdahne.

— Dosad od tebe nisam mogao ni doći do riječi — odvрати Trace i ustane od stola.

- o -

Pred ulazom u dvorište iza Whiteyjeva saluna, Hollie šapnu Traceu na brzinu:

— Ni riječi Carsonu da i Jade ide u Sundown, molim te.

Trace nije ni imao vremena da mu odgovori, jer su u dvorištu zatekli Carsona kako sedla konja. Namrštio se kad ih je ugledao i upitao ih mrzovoljnim glasom:

— Gdje ste, do vraga, vas dvojica? Mora da su Utah i Arizona već odjahali iz grada. Jeste li ih možda vidjeli?

— Mi smo bili na doručku. Utah i Arizona su još sinoć otišli iz grada — reče Hollie blagim glasom.

Svi su konji bili osedlani. Whitey je izišao na stražnja vrata saluna odjeven u rančersku odjeću. Na glavu je nabio crn šešir široka oboda i doimao se drugi čovjek sad kad više na sebi nije imao opasanu konobarsku pregaču. Whitey se nije udo-

stojao ni da ih pogleda dok je odvezivao konja. Popeo se u sedlo i pričekao je na Carsona da ih povede iz dvorišta.

— Vi idite naprijed, ja ću vas već stići. Moram razgovarati s Druncanom — naredi Carson kad su stigli do hotela *Old Settler*.

— Nije potrebno. Ja sam sinoć s njime razgovarao. Nabavio nam je sve što smo naručili, a ja sam mu rekao da ćemo račune srediti kad se vrati u Sundown — brzo reče Hollie.

— Momak je doista vrijedan svojih para — dobaci Carson Traceu i naceri se.

Već su bili zašli duboko u kanjon kad se potpunoma razdanilo. Trace je razmišljao o onom što ga čeka idućih dana. Nije znao kamo ih vodi Carson i slutio je da će ih, čim iziđu iz kanjona, povesti prema željezničkoj pruzi *United Pacifica*. Činilo se da je Carson najviše volio pljačkati baš u području koje je omeđivala pruga *United Pacifica* na sjeveru, a pruga *South Pacifica* na jugu.

Izišli su iz kanjona oko podneva. Zaustavili su se da se konji odmore prije nego udare preko prostrane visoravni koja se prostirala sve do podnožja tamnih gora na sjeveru. Whitey je otvorio dvije limenke s rajčicama koje su podijelili i u tišini pojeli prije nego su nastavili putovanje.

Taj su cijeli dan proveli u sedlu. Zaustavili su se još jednom da bi pojeli hladan ručak od ražena kruha i suha mesa koje je Whitey izvadio iz svojih velikih bisaga.

Još su bili u sedlu kad je izišao mjesec. Prešli su rječicu *Green* negdje oko ponoći i nebo se već po-

čelo sivjeti kad je Carson zaustavio konja pred ruševnom daščarom i sjahao. Svaki se čovjek morao pobrinuti za svog konja, a potom su svi polijegali na pod u daščari, a da nisu zapalili vatre.

Trace se kasno probudio. Svi su još spavali. Ležao je budan, neko vrijeme, pokušavajući da sredi misli. Danas ćemo zacijelo napasti vlak, pomislio je. Zašto bi, inače, Carson izmučio i ljude i konje da baš tog dana stignu do daščare. Izvukao se iz gunja i izašao na svjež zrak. Sunce je već bilo visoko odskočilo kad se uputio zapuštenom stazom prema potoku. Čučnuo je, napio se vode i umio lice i ruke. Počešljao se i stavio ponovo šešir na glavu, a kad se okrenuo, vidje kako ga Carson pažljivo promatra.

Krupni, crnokosi čovjek kimnuo mu je glavom i prišao mu. Čučnuo je i on uz vodu i počeo bučno i halapljivo piti. Potom je sjeo i obrišao rukom usta.

— Svanuo je naš dan, Nelse. Jesi li već ikada prije pljačkao vlakove? — upita Carson.

— Jesam, jedanput-dvaput — oprezno će Trace.

— To sam i mislio. Nalazimo se oko dvije milje od rezervoara za vodu za lokomotive. Negdje oko jedan sat stići ćemo do njega. Čuo sam da prevoze oveću svotu novaca.

— Takav tovar najviše volim — reče Trace.

— I ja. Samo ne znam gdje li su Utah i Arizona. Oni, doduše, znaju gdje i kada napadamo. Morali bi se svakog časa pojaviti.

— Hoćemo li ih čekati?

— Ni govora. Ako se ne pojave, to gore po njih. Mi nemamo vreme-

na da čekamo. Sad još imamo vremena da se posljednji put najedimo prije nego se vratimo u Sundown. A onda ćemo uživati u zasluženu odmoru.

Uspeli su se zajedno stazom do daščare. Ugodan miris dima i vatre osjećao se u zraku. Whitey je čučao uz vatru. Voda u loncu za kavu upravo je proključala i kad su mu prišli, Whitey je ubacio šaku kave i podigao lonac s vatre. Osjećao se i miris pržene slanine i dok su ostali čučajući oko vatre čekali doručak, na vratima daščare pojavio se Hollie, protežući se i njušeći zrak.

— Ala ovdje nešto fino miriši. Dajte mi brzo jesti. Umirem od gladi — reče Hollie.

Whitey nešto progundā, ali nije se nimalo požurio da ga posluži. Polagano i vješto ispržio im je slaninu, krumpiriće i uštípke, stavio pred njih, sjeo i počeo jesti, bez nuđenja.

Nešto kasnije, odmoreni i siti, jahali su prema visokom i vitom stupu crnog dima koji je označavao kretanje vlaka. Nakon otprilike pola sata jahanja zaustavili su se u malenu šumarku i promatrali kako se lokomotiva zaustavlja pod rezervoarom za vodu.

— Hollie, ti i Whitey, napast ćete vlak s druge strane. Ja i Nelse udarit ćemo s ove strane. Ne dopustite da itko siđe s vlaka — naredio im je Carson.

Hollie i Whitey odjahali su preko tračnica i zakrenuli prema vlaku.

— A sad polazimo ti i ja. Pridi lokomotivi i popni se na kabinu. Pazi da strojovođa ne odjuri s vlakom. Ostalo sve prepusti meni —

uputi ga Carson. Tad mu crne oči zaiskriše i on se pažljivo zagleda u Tracea.

— Nelse! — pozva ga gotovo tihim glasom.

— Molim? — odazva se Trace dok je provjeravao da li mu je revolver pun.

— Za Whiteyja bi bilo najbolje da se ne izvuče živ iz ovog prepada, Nelse — reče Carson, gledajući netremice u Tracea.

— Dobro. Ali neću mu pucati u leđa — odvrati Trace.

— Kako hoćeš, samo ne želim da ostane živ — ponovi Carson svoju želju.

— Hajdemo, inače će nam vlak pobjeći — reče Trace promuklim glasom.

Izjurili su iz zaklona i približili se vlak. I dok su mu prilazili, dva čovjeka iskočiše iz hodnika putničkog vagona.

— Carson! Carson! — derali su se iz sveg grla.

Najprije je iskočio Utah, a za njim Arizona. Bili su u okovima.

Stražar iz putničkog vagona zapuca kroz otvorena vrata, a pucnjava se čula i s druge strane vlaka.

— Upali smo u stupicu! Bježimo! — zaurao je Carson, pogledavši u Tracea očima izbečenim od straha.

Zrno što je okrznilo Carsonu rame pogodilo je Tracea u prsa i srušilo ga na koljena, ali ga nije onesvijestilo. Iduće zrno zarilo se u Carsona uz mukli udarac. Carson zastenje i izvali se na Tracea. Trenutak prije nego je zaklopio oči, Trace spazi kako se Hollie skljkao u prašinu.

IV

Drmusanje u hodu kad je konj nagazio na neravnu i kamenu stazu, probudilo je Tracea iz crnih ponora nesvjestice. Pokušao se povući više na sredinu sedla, jer mu je obluk svojim vrhom bockao trbuh, ali nije mogao. Slab, kratka daha, ležao je preko sedla, njišući se gore-dolje pri svakom koraku životinje i sjećajući se ovog ili onog... dok je pokušavao da se popne na sedlo u jednom svijetlom trenutku. Nije se mogao dosjetiti gdje je, ali okoliš se promijenio: sivu visoravan obraslu kaduljom polagano je zamijenio zelen, bregovit kraj sa šumovitim padinama.

Osim slabosti ništa drugo nije osjećao, kad se ne bi micao. Bolovu više nije osjećao, nego samo obamrlost oko rane koju mu je otvorilo zrno u želucu. Ošamućen, prstima je počeo odvezivati uzlove konopa kojim je bio vezan za sedlo; a zatim mu ruke umorno klonuše. Opustio se, shvativši odjednom da će pasti sa sedla razveže li uzlove i da će ga konj ostaviti da leži na zemlji i sam nastaviti put. Zatvorio je oči, stisnuo zube, skupljajući snagu. Kamo li ga to taj konj nosi? Nije li razbojnikov konj išao nekom tajnom stazom za koju su znali samo razbojnici? Trace to nije mogao znati.

Svanuo je sunčan dan kad se ponovo probudio. Konj je mirno stajao na mjestu i tu i tamo ispružio vrat i sagnuo glavu da popase busen trave. Koral od kolja bio je u blizini kolibe, a uza njega bistar gorski potok brzac žuborio je kroz kamenito korito. Jasike bijele kore rasle su po proplanku, a visoka

brda dizala su se iznad njih s vrhovima pokritim snijegom.

Gusta šuma okruživala je proplanak s kolibom. Sve je bilo mirno i tiho. Čuo se samo cvrkut ptica. Konj je polagano koračao i pasao, dok se Trace mučio da razmrsi zakravljeni uzao.

Ova vrtoglavica mora da mi je došla od rijetka visinska zraka, pomisli trace. Pa nisam valjda toliko slab. Probola ga je oštra bočica i svježa krv pojavi se uz rub tamne već osušene mrlje krvi na košulji.

Čuo je topot konjskih kopita iz šume i polagano je podigao glavu. Na proplanak je izbila djevojka na crnu malenu konjiću. Na glavi je imala velik crn šešir obješena obočica, a s nogama u trapericama obuhvatila je ponija oko trbuha. Skliznula je s konjića na zemlju, a on opazi da je jahala bez sedla. Prišla mu je plahim korakom i naglo zastala.

— Oh, pa vi ste ranjeni! — izustila je zaprepašteno.

— Pomozite mi da siđem — zamolio je promuklim glasom, klonuo od slabosti ko vreća preko sedla. Nije vidio kad je prerezala konop, ali je oćutio da klizi sa sedla i kako ga njezine ruke prihvaćaju i nježno polažu na zemlju.

— Vidjela sam vas s Carsonom u Salt Lake Cityju. Pa što se to, zaboga, s vama dogodilo? Zrno vas je pogodilo u želudac, ali tko zna koliko je štete ostavilo za sobom. Mi ovdje u Sundownu nemamo liječnika, a ja se ne razumijem u vidanje rana. Oh, što da radim s vama? Što da radim? — ponavljala je više za sebe. Trace je znao da djevojka plače i pomisli kako već dugo nitko nije zbog njega plakao.

— Vode, molim vas! I ne brinite, gospođice. Nije ovo prvi put da sam ranjen. Nego slušajte, pogledajte samo, molim vas, da mi se rana nije zatvorila, potom mi dajte vode. Izgorjet ću od žeđi — rekao je.

Ostavila ga je sama. Trenutak poslije prinijela mu je ustima pljosku punu svježih vode. Pio je ko pomaman. Kad se napio, voda mu je još kapala niz bradu i prsa.

— Ne smijem pretjerati. A sad mi pogledajte ranu.

Raskopčala mu je košulju. Kriknula je zgranuta.

— Ima li gnoja... crva?

— Ne, ne, nema — brzo je rekla i napela se kao da joj je mučno.

— Možete li negdje naći malo viskija?

— Ne... oh, da. Peče ga neki čovjek dolje u gradu. Poći ću k njemu.

— Pođite i donesite mi bocu viskija do kolibe. Je li to Carsonovo skrovište?

— Mislila sam da ste vi jedan od njihovih ljudi. Zar ne znate gdje ste? Kad se vraća Carson?

Trace se nakašlja i podigne na lakat da bi lakše podnio bolove.

— Neće se više vratiti. Koliko ima oдавde do tog vašeg grada?

— Dobar sat jahanja. Došla sam da vidim jesu li se vratili. Danas nema škole. Subota je.

— Subota? Koji mjesec? Oh, ništa... ništa. Požurite, molim vas.

— Idem i odmah se vraćam.

Ostavila ga je samog. Čuo je topot njezina ponija koji je trčao u galopu. Uzdahnuo je i klonuo. Previše je bio iscrpljen da bi se sam mogao dovući do kolibe. Srećom vrijeme je bilo lijepo. Ponovo je utočio u crnu nesvjesticu.

Abby je žurno jahala jer se bojala da ranjenik ne izdahne prije nego mu pomogne. Pošto je izjahala iz jasekova i zakrenula nizbrdo kroz nekakvo staro napušteno rudarsko naselje, morala je usporiti i jahati kasom. Kad je stigla na početak klanca, sunce se već primaklo zapadu i sjene se izdužile.

Prije ulaska u Sundown, skrenula je u vrbik i pritajila se jer je bila začula topot kopita u daljini. Sjahala je, začepila gubicu poniju, dok se Elias Crowe provezao u engleskoj dvokolici cestom na povratku iz grada na svoj ranč Triangle-X. Nije se željela zadržavati, a mršavi bi je rančer uvijek zaustavljao da popriča, i svaki put bi joj bio sve odbojniji.

Zaobišla je grad i pošla u potragu za jednim jedinim čovjekom koji joj je mogao pomoći. Našla ga je u velikom sjeniku u dvorištu jednokatne kuće u zapadnom kraju grada.

— Abby, svakim si danom sve ljepša i ljepša i da već nemam tri žene, zaprosio bih te u tvog oca — reče joj Brigham Marx kad mu je prišla i pozdravila ga.

— Ah, Brig, nemam vremena za šalu. Neki je čovjek gore u skrovištu. Prostrijelili su ga u pasu.

— Dobar pogodak, a? To smeće ništa drugo i ne zna nego pucati jedan na drugoga i ubijati. Sve sam ovozemaljski ološ — odvratio je, gledajući je bezbrižno blagim pogledom.

— Ovaj nije takav. Drukčiji je od njih, vjeruj mi — gotovo je zavapila Abby.

— Možda, ali samo izvana. Iznutra su svi jednaki, ni u jednog

nema više ni duše ni srca — opomenu je Brigham.

— Molim te, pođi sa mnom i pomozmi mu, Brig! Ponesi sa sobom i ljekovitu mast za rane. Boji se da mu se rana ne zarazi — kumila ga je Abby.

— Ima li novaca? — upita Brigham i zaškilji sitnim očicama.

— Ti si jedna obična lopuža. Ne znam, ali oni obično imaju novaca, što ne bi smjelo biti važno za dobrog i božjeg čovjeka kao što si ti — podsjetila ga Abby.

— Ta bezbožna gospoda, zar si zaboravila koliko su nam zla nanijeli...

— I on je čovjek, božji stvor. Pomozmi mu, mene radi, ako već nemaš milosrđa u svom srcu... — prekinu ga Abby.

Dugo ju je promatrao bez riječi, a potom duboko uzdahnio.

— Put do skrovišta pretežak je za mog konja, a kamoli za mene, ali meka sam srca, pa ću poći da mu pomognem — popustio je napokon Brigham.

Tjerali su bjesomučno konje i projahali kroz klanac obasjan hladnim, žutim, punim mjesecom. Otac će je, mislila je, kuditi zbog ovog što čini, čak će se i rasrditi sazna li da je sama jahala po noći s Brighamom Marxom koji je bio jedan od onih ljudi koji ocu nisu bili baš odveć dragi. Brig je živio po svojoj volji i nije se uvijek pokoravao zapovijedima svog crkvenog i svjetovnog glavarova. Doduše, Brighamov je otac zauzimao visok crkveni položaj u mormona, ali sin mu nije imao za to smisla, a ni dara. Brigham je bio svoj čovjek, radio je i govorio ono što je mislio da je pravo, rasuđuju-

či sve po vlastitoj savjesti, pa su ga stoga voljeli, ali mu nisu baš mnogo vjerovali.

— A tko je taj čovjek? — upitao je Brigham poslije duge šutnje.

— Pravo da ti kažem i ne znam — odgovorila je iskreno Brighamu i ispriopovijedala mu sve što je znala o Traceu. Kako ga je prvi put vidjela u Salt Lake Cityju i da je bio u društvu s Carsonom. To je bilo sve što je znala o njeŕhu. Pred očima joj se ukaže njegov lik, plave, lijepe oči, točno onako kako ga je vidjela u predvorju *Old Settlera*.

— Strahujem što će nastati od ovog kraja, naročito od našeg grada. Crvenokosa žena što je stigla ovamo i svi oni prije nje tragaju za Carsonovim zlatom. To može samo loše završiti — jadao se Brigham.

— Taj mi je čovjek kazao da se Carson više neće vratiti. Mora da je poginuo u nekom okršaju. Carson je mrtav, a možda su poginuli i Utah i Arizona i onaj mladić. I Whitley, također. Možda su svi mrtvi.

Brighamove sitne crne očiće gledale su u daljinu i on se počeo po čekinjastoj bradi.

— Smrtno je ranjen, kažeš, a još dolazi ovamo da nađe Carsonovo blago. Ne razumijem ja to, djevojko, doista ne razumijem.

Vihor zapuha kroz visoke krošnje drveća i ošine ih studenim zapihom, pa je Abby podbola crnog ponija da malčice ubrza korak.

— Ostavila sam ga ležati vani pred kolibom. Moramo požuriti, Brig, prozepst će.

Gundajući Brigham potjera svog konja i pojaha brzim kasom.

V

Kad je Abby Druncan otišla, Trace je ostao ležati gdje ga je spustila na zemlju, preslab da se pomakne. No, pošto je sunce zašlo, studen se spustila na proplanak i on krene puzati prema kolibi. Teže mu je bilo pomaknuti nogu, od bilo kojeg posla koji je dotad radio u životu. Zastao je zadihan da se odmori, ispružen potrbuške na zemlji, pošto je prepuzao oko pola metra.

Bio je na pol puta do kolibe kad je zanočalo. Mjesec je već bio visoko na nebu kad su dva konja dogalopirala na propalanak. Čuo je glas djevojke kako ga zove, a malo zatim oćutio je njezine prste kako ga miluju po licu.

— Oduesi ga u kolibu, Brig, molim te, ja ću dotle donijeti drva i zapaliti vatru u ognjištu.

Trace osjeti kako ga snažne ruke podižu sa zemlje kao da je lagan ko perce, i odnose u kolibu. Krevet je pod njim zaškrilpio kad ga je Brigham položio. Čuo je korake. Čovjek je pošao k stolu, kresnuo šibicu i zapalio svjetiljku. Žućkasta svjetlost obasjala je kolibu. U sobi je bilo desetak ležaja na kat. Bol i slabost ponovo su mu zamračile vid.

Brigham se nagnuo nada nj. Zaudarao je po dimu, neuštavljenom koži i stajskom gnoju.

— Taj je gotov, Abby — rekao joj je kad je ušla u kolibu s naramkom drva.

— Svejedno ćemo ga pokušati spasiti — odgovorila je odlučno djevojka.

Trace je bio u dubokoj nesvjestici kad se Brigham latio posla i počeo po njem mesariti i to na tako

primitivan način, grubo, da se Trace od boli osvijestio. Uhvatio je Brigham za nadlakticu i čvrsto je stisnuo. Brigham pogleda u Traceove grozničave oči i blijedo lice.

— Znam da boli, ali morate stisnuti zube i trpjeti ako želite i dalje živjeti — rekao je Brigham.

Abby je uzela Traceovu ruku i nježno je držala u svojoj dok je Brigham nastavio čistiti ranu. I on se od muke oznojio i pregačom obrišao lice. Kad je završio, sve troje bilo je iscrpljeno. Abby i Brigham sjeli su uz ognjište i tiho pričali, dok je Trace spavao.

— Izvući će se on, ne boj se. Jak je ko bik. Jedino, izgubio je mnogo krvi. Kad bih ga makar mogao prenijeti dolje k sebi — reče Brigham.

— Zar ga ne bismo mogli nekako prevesti? — upitala je Abby.

— Ni govora. Umro bi na pola puta — reče Brigham i potrese glavom.

— Što da radim, Brig? Ne mogu i ne smijem vječno ovdje ostati. Moram raditi u školi, a čak i da ne moram, otac mi nikada ne bi dopustio da njegovim nepoznata ranjenika. Čudim se da braća već nisu pošla da me traže.

— Zar ne poznaješ nikog tko bi mogao doći ovamo i njegovati ga?

— Poznajem... Jade Carlin.

— Nadam se da će pristati. Pođi po nju. Ostati ću ovdje dok se ne vratiš. Potom se ti vrati kući i na sve ovo zaboravi. To ti je najbolje. On će ili umrijeti ili ozdraviti i odjezđiti, a da neće nikome reći ni zbogom, a kamoli hvala.

— Varaš se. Nije on kao oni koji ovamo dolaze, Brig — rekla je tihim glasom, pokunjena. Otišla je pošto je s vrata dobacila još jedan

dug pogled ranjeniku. I kad je topot kopita ponija već davno zamro u daljini tihe noći, Brigham je još bio pod dojmom tog pogleda.

— o —

Brvnara u kojoj je živjela Jade Carlin bila je u mraku, kao uostalom i cijeli grad, kad je Abby dojahala, poslije jednog sata vratolomna jahanja kroz mrklu noć, iz razbojničkog gnijezda na potoku Six Miles.

Sjahala je, nježno potapšala po vratu zadihana i znojna ponija a zatim se okrenula, prišla vratima brvnare i glasno i snažno zakucala.

Čula je začas škripu dasaka i tabane po podu.

— Tko je? — upitao je pospan glas.

Čudna je ta žena, pomislila je Abby. Nije se bojala da dođe sama u Sundown, da tu živi i da sama jaše po brdima u potrazi za Carsonovim zlatom, baš kao da je muško, a ne žensko.

— Ja sam... Abby Druncan. Treba mi vaša pomoć.

Vrata su se polagano otvorila i na njima se pojavila Jade Carlin.

— Uđite. Cijeli grad spava. Nitko vas neće vidjeti — pozvala ju je Jade u kuću.

Kad je ušla, Abby se naslonila na vrata dok je Jade upalila svijeću. Ugledala je pred sobom mirnu i lijepu ženu. Zinula je od čuda kad je vidjela da je Jade odjevena u svilenu spavaćicu pod rupcom kojim je zagrнула ramena.

— Što vas nosi k meni u ovo doba noći, gospođice Druncan — upitala je Jade Carlin i blago joj se nasmiješila kad je ugledala zadivljen pogled u Abbyjinim očima.

— Gore u skrovištu uz potok Six Miles leži teško ranjen čovjek. Netko bi morao bdjeti uz njega. Nije još sposoban da se sam o sebi brine — reče kratko Abby kojoj baš nije ostalo u ugodnoj uspomeni putovanja s tom ženom od Salt Lake Cityja do Sundowna.

— Slušajte, gospođice, to se mene baš ništa ne tiče. Imam dosta svog posla — odvrtila je dosta osorno Jade, što je ostavilo ružan dojam na Abby.

— Nemojte tako, zaboga! Tko će mu onda pomoći? Ja ne smijem ostati gore, razumijete? A uostalom, vi zacijelo poznate tog čovjeka. Bio je zajedno s Carsonom u Salt Lake Cityju — zdvojno će Abby.

Čim je to rekla, Abby opazi da se u zelenim očima Jade zaiskrilo zanimanje za ranjenika. Jade se brzo okrenula, prišla ognjištu i raspirila žeravicu željeznim žaračem. Ostala je tako stajati jedan trenutak, a onda se naglo okrenula prema Abby.

— Možda sam bila malo brzopleta i sebična. Predomislila sam se. Odjahat ću gore, čim se obučem. No, a što ako se razbojnici vrate dok sam ja gore?

— Mislim da se oni više nikada neće vratiti. Čini mi se da su svi izginuli osim onoga koji leži gore teško ranjen — objasni Abby, shvaćajući da se Jade predomislila jer se nadala da ranjenik možda zna gdje se krije Carsonovo blago.

— Idem se spremiti za put — reče Jade nervozno.

— Lijepo od vas što želite pomoći čovjeku u nevolji — primijeti Abby koja je u dubini svog srca strepjela za Tracea.

— Doista? A je li sam tamo gore? — upita Jade, pa pođe žustro vratima i otvori ih.

Abby je nevoljko došla do vrata.

— S njim je Brigham Marx. Čeka vas.

— A što taj stari i glupavi mormon tamo radi? — pomalo ljutito upita Jade.

— Došao je da mu očisti ranu i spasi život — odbrusi Abby hladno.

— Kako da ne! Zar mislite da sam ja baš tako naivna? No, laku noć, gospođice Abby i nemojte više brinuti za vašeg prijatelja, bit će u dobrim rukama. — reče Jade na rastanku i podrugljivo joj se nasmiješi u lice.

VI

Trace se probudio nakon dvadeset i četiri sata neprekidna sna. Najprije se zaprepastio gdje se to nalazi, a onda se počeo sjećati pojedinosti. Sjetio se jahanja preko brdovitog kraja na sjeveru, svojih rana koje su mu vidali ona ljupka djevojka i ona bradata ljudeskara. Ne, nije on to sanjao, jer se još živo sjećao pretrpljenih bolova. Podigao se bez veće muke i ustanovio da više nije slab i iznemogao. Tad mu na pamet pade Hollie i kako je jadno završio, a da života nije pravo ni okusio. Obuze ga duboka tuga koja ga je boljela više od svih njegovih tjelesnih rana.

Čuo je neprekidno žuborenje vode i sjetio se potoka što je brzao iza kolibe. Spustio je noge s kreveta na pod i malo se namrštio. Zapekla ga je rana. Čuo je korake pred kolibom. Na vratima se pojavila

Jade Carlin. Podbočila se rukama o bokove i zapiljila u Tracea.

— Već sam mislila da ćeš prespavati ostatak života — rekla je Jade.

— Odakle ti ovdje? — začudio se Trace.

— Tvoja mala prijateljica zamolila me da te negujem.

— A gdje je Abby? Gdje je onaj bračionja što me je mesario?

— On se zove Brigham Marx; otišao je kući. A Abby ima oca i braću koji na nju paze ko na zjenicu oka svog. Usto, ona je učiteljica i ima mnogo drugih obaveza. Ja sam jedina bez obitelji i bez posla.

— A tvoj otac?

— Umro je drugi dan pošto smo stigli ovamo. A gdje je Hollie? — upitala je, jedva čekajući da čuje odgovor.

— Hollie je poginuo — odvratio kratko Trace, a tuga mu ponovo ispuni srce dok joj je gledao u velike zelene oči pune suza. Okrenula je glavu, zajecala i istrčala kroz vrata kolibe.

Vratila se nakon pet minuta i donijela kablč vode s potoka. Stavila ga je na stolicu uz stol.

— Umij se, a ja ću ti dotle pripravit nešto za jelo — rekla je gotovo veselo. U glasu joj više nije bilo ni traga tuzi.

Umio se, osjećajući pod dlanovima čekinjaste dlake neobrijane brade. Kad je obrisao lice i počeo šljao kosu, Jade položi pred njega na stol lonac vrele juhe koja se još pušila.

— Možeš li se sam poslužiti ili te ja moram hraniti? — upitala je.

— Sam ću, ne brini — odgovorio je kratko i počeo srkati vrelu juhu, osjetivši tek tada koliko je gladan. Kad se najeo, ponovo se izvalio na

ležaj, promatrajući Jade kako se mota po kolibi.

— Ti ga zacijelo nisi još našla, jer bi inače već odavno izdimila odavde — reče Trace napokon, ali bez ikakva uvoda.

— Dobro si zaključio, ali još uvijek ima dosta vremena da ga zajedno nađemo i da oboje proživimo ostatak života kô bogati ljudi. Imao bi sve što ti srce može poželjeti — rekla je, zastala, te prišla njegovu ležaju i sjela.

— Ja sebi već sada mogu priuštiti sve što želim — odgovorio je nezainteresirano.

— Onda si ti, bogami, vrlo skroman čovjek. No, svejedno, ti si meni jednom učinio veliku uslugu. Ja, doduše, još ni danas ne znam zašto, ali učinio si i ja sam ti stoga vrlo zahvalna — rekla je i posegla za njegovom rukom.

— Lijepo od tebe da to nisi zaboravila — promrsio je i okrenuo lice zidu.

— Zašto ne bismo zajedno pokušali? Ja znam, zasigurno znam da je zlato skriveno ovdje negdje u blizini. S tvojom pomoći ja bih... mi bismo mogli lako da ga nađemo. Pinkerton to nikada neće doznati.

— Pinkerton više nije važan. On još i ne zna da ja više ne radim za nj. Mislim da mi je svega dosta, Jade. Dozlogrdilo mi je hvatanje ljudi, ubijanje. Želim na to zaboraviti, na sve. A to uključuje i to zlato — odgovorio je Trace.

Zbog Hollieja, pomislila je. Osjećao se odgovoran za Holliejevu smrt.

— S tvojom pomoći, ili bez nje, nastaviti ću da ga tražim — rekla je odlučnim glasom.

— Sretno! — odvratio je odrješito. O tome zaista više nije želio raz-

govarati. Ustala je s kreveta i počela pospremati posuđe, pogledajući ga ogorčeno i prijekorno.

— o —

Prošao je cijeli tjedan prije nego se Abby vratila ponovo u skrovište u predvečerje i donijela mu britvu od svoga brata i sapun za brijanje. Motreći sa svog ležaja, Trace je vidio dvije žene kako su se trenutak bez riječi gledale u oči, prije nego se Abby stisnutih usana okrenula i pošla prema njemu. Jade se učas negdje izgubila s vidika.

Na Abby se vidjelo koliko je veseli što ga vidi prizdravljena i na nogama, dok mu je grijala vodu i sve pripremila za brijanje. Potom je sjela i promatrala kako struže dvotjednu bradu s lica i vrata. Kad se obrijao, ustala je, odnijela čabar i britvu i oprala ih.

— Uskoro ćete morati oдавде. Otac je odlučio spaliti kolibu. Čula sam ga kad je o tom razgovarao s braćom. Kamo ćete onda? — upitala je Abby kad je konačno oprala brijaći pribor.

— Još ne znam. Moram razmisliti.

— Uskoro ćete toliko prizdraviti da ćete moći jahati — rekla je i gledala ga otvoreno svojim lijepim očima.

— Nadam se da hoću.

Ustala je jer je osjetila da je njegova blizina uzbuđuje. On je bio jak muškarac, mišićav i snažan, i oćutjela je kako je privlače ta snaga i ta muškost. Čudila se zašto se uopće za nj toliko zanima i brine, jer je znala da on spada u onu vrst muškaraca koji ne vole da se sukne mnogo motaju oko njih.

— Spomenula sam vas gospodinu Croweu. On je vlasnik ranča

Triangle-X. Traži novog predradnika — objasnila je.

— Zar će me on uzeti ako me vi preporučite? — začuđeno upita Trace

— Nadam se da hoće — odgovorila je i rumen joj zažari obraze.

— Zna li on da sam ja odmetnik?

— Vi ste to nekad bili. Sada više niste — odgovorila je i pogledala ga u oči da vidi što on o tom misli.

— Zvuči lijepo i jednostavno kad vi to kažete. Hvala vam, gospodice Abby. Vrlo ste ljubazni prema meni — rekao je i pružio joj ruku koju ona uzme u svoju, a snažan stisak teške ruke ispuni je ugodnim osjećajem.

— Vidjet ćemo se opet potkrajtjedna — rekla je na rastanku.

— Nemojte više ovamo dolaziti. Odlazim oдавде — reče Trace.

— Kamo idete?

— Još nisam odlučio. Možda pođem na razgovor s gospodinom Croweom — odgovorio je i slegnuo ramenima.

— Ne biste smjeli još otići. Razgovarala sam s Brigom ... sjećate se, s onim što vam je očistio rane... i dogovorili smo se da možet' stanovati u njegovu sjeniku u Sundownu, dok se potpuno ne oporavite i ne ozdravite — rekla je zamuckujući, jer se osjećala vrlo nelagodno što mu nudi smještaj u sjeniku.

— Hvala — rekao je Trace kratko.

Pošla je nevoljko prema vratima. Nije joj se još dalo otići, a nije ni čula što je Trace odlučio. Zastala je.

— Hoćete li se preseliti u grad? — upitala je sa strepnjom i pogledala ga u oči.

— Ne, neću.

— Onda, čuvajte se — rekla mu je tužno i polagano izašla iz kolibe. Sporim je korakom pošla prema poniju i popela se bezvoljno u sedlo. Uto se iz sumraka pojavila tamna sjena i pošla prema njoj. Opazila je crvenu kosu Jade Carlin i u srcu joj se uskovitla zavist na tu ženu koja je ostajala s njim.

— Neće vam uspjeti da ga smotate — dobaci zajedljivo Jade Carlin.

— Ja ga ni ne pokušavam smotati — zbunjeno će Abby koja se nije nadala da će je Jade tako prostački izazvati.

— Poznajem ga ja dulje i bolje od vas. Pretvrd je to orah za vas — rugala se Jade Carlin.

— Čini mi se da ga doista dobro poznajete. Da niste možda na njem polomili zube — zajedljivo odgovori Abby koja se pomalo snašla i nije joj htjela ostati dužna.

— Počesto mi natrapamo jedno na drugo. Prvi put je to bilo prije pet-šest godina, a odonda se često viđamo — pakosno će Jade da je učini još više ljubomornom.

— Zašto se onda ne vežete uz njega? — odvrati Abby koja je znala da se Trace nikada ne bi vezao uz ženu njezina soja.

— Ja sam ovdje uz njega provela dosta dana i noći, pa sam i dosta toga doznala i zašto da se onda vežem — nastavila je pakosno Jade.

— Ali ne i gdje se krije Carsonovo zlato — dobaci zagrižljivo Abby, ali se istog trenutka i pokajala što je to rekla. Više bi voljela da se mogla svladati.

— Zlato nije sve u životu — uzvratila odmah Jade.

— Ali za vas jeste, ja to vrlo dobro znam — dometne Abby, podbo-

de ponija i odgalopira s proplanka kao da hoće pobjeći od nemira što joj ga je u srce usadila ta crvenokosa žena.

— o —

Jade se vratila u kolibu tek kad je topot kopita Abbyjina konja zamro u daljini među jasicama. Trace je bio odjeven i pušio je naslonjen na krevetu. Zapiljila se u nj. Velike zelene oči joj bijahu tople i žive jer je znala da joj se pruža još jedna prilika, posljednja prilika, da ga nagovori da ostane s njom. Tuga joj istog trena obuze srce. Slutila je da će ipak na kraju ostati sama.

— Zar odlaziš? — upitala ga je suho.

Kimnuo je glavom i pogledi im se pri tom susretoše. Neko čudno čuvstvo ispuni mu srce.

— Da, odlazim.

Spustila je glavu i malo je nakrenula, pa ga je iskosa pogledala zelenim očima.

— Zajedno bismo ga našli brže i lakše — rekla je ponovo.

Šutio je, znajući da mu ona nije još sve rekla što je naumila, pažljivo motreći njezino lice.

— Zlato je zakopano ovdje negdje u blizini. Toliko sam uspjela doznati. Treba samo vremena da ga se nađe, ali tebi to neće biti teško. Znam, ti umiješ tragati za lovinom bolje od ikojeg Indijanca.

— Brat mi je poginuo jer sam ga želio naći po nalogu svoga gazde — promrsio je kroza zube.

— To te je pogodilo, znam. Ti čak držiš da si ti kriv za njegovu smrt. Ali, ti ga više ne možeš oživjeti, a i ne možeš više ni umrijeti za nj — brzo je rekla Jade.

Uspravio se, zgazio nogom čik i pošao prema vratima.

— Zbogom i hvala ti što si me pazila i njegovala.

— Ali ti još nisi posve ozdravio i ne smiješ jahati — gotovo je zavapila i opazila da se nije ni osvrnuo na te riječi. Slušala mu je korake ispred kolibe dok je sedlao konja, a kad je odjahao, sjela je na njegov ležaj i duboko uzdahnula. Ne, nije bila razočarana. Znala je ona od samog početka da se on neće predomisli. Ona je bila iskusna žena koju je život prekalio, ali i prevario. Odmah je spoznala kakav je čovjek Nelson Trace čim ga je prvi put vidjela.

— o —

Ranč Triangle-X nalazio se južnije od Sundowna i Trace je znao da ga neće moći naći po noći, čak da se i zaintači. Odlučio je stoga, kasno te večeri, da prenoći u gajiću uz potok. Ležao je zamotan u gunj pljeći u mrak i crnu prazninu, pitajući se hoće li ikad moći sam sebi oprostiti što je dopustio da Hollie bude žrtva taštine, ponosa i ugleda njega kao vješta agenta čiji pothvati moraju uvijek biti okrunjeni uspjehom.

U zoru je nešto malo založio, vino se u sedlo i odjahao preko kamenih hridi, jer nije htio da ulazi u grad. Progonio ga je osjećaj da ne bi mogao podnijeti ljude, gledati ih i slušati kako mirno pričaju kao da se ništa strašno nije dogodilo s njegovim bratom.

Staza je bila čas strma i teška, čas ravna i lagana, i oko podneva izbio je iz guste šume, te počeo jahati preko zelenih livada prema gajiću topola koji je u sebi skrivao dugačku, nisku kuću, nekoliko gospodarskih zgrada i veliki koral. Istočno od ranča pružao se brdovit

kraj, pust i prazan, i jedva se svladao da tamo ne odjaše, jer ga je uvijek vukla neodoljiva želja da upozna divlje i nenaseljene krajeve.

Dok se dugačkim i sporim korakom približavao ranču, ugledao je, daleko na zapadu, nekog jahača, kauboja, kako goni stado, a iz kuće na ranču izišao je čovjek niska rasta i u pregači, te izlio čabar pun splaćina u jarak. Čovjek je položio čabar na prag kuće i uputio se u susret Traceu, kimnuo mu glavom u znak pozdrava i nasmiješio se svojim okruglim licem.

— Dobro došli, stranče. Sjašite i odmorite se — rekao je pjevuckavim glasom i odmjerio Tracea, očito ponosan što dobro govori engleski.

— Tražim gospodina Crowea. Ja sam... Nelson — predstavio se Trace čim je sjahao.

— Drago mi je. Ja Wing. Gospodin Crowe on skoro doći, brzo. Vi čekati?

— Da da, ja ću ga pričekati.

Sjeo je na stolicu na trijemu, a Kinez se vratio u kuhinju svome poslu. Sjedio je i čekao više od sata. Tad je ugledao dva jahača na čvrstim konjima kako se primiču ranču. Obojica su ga pažljivo promatrala i usporili su konjima korak čim su stigli nadomak kući. Sjahali su i privezali konje uz Traceova šarca.

Trace je ustao kad se veći i jači uspeo na trijem. Moglo mu je biti tridesetak godina, ali mu je lice bilo oronulo, smežurano od teška života. Usprkos tome, doimao se otmjeno čak u prašnjavoj odjeći i obući. Imao je sjajne sive oči kojima je proračunatost otupjela oštrinu. Pogledao je Tracea u oči, prišao

stolici, sjeo i položio ruke na koljena. Drugi je čovjek bio malen rastom, vitak, gotovo ljepuškast.

— Što vi ovdje tražite?

Vrlo neobičan način pozdravljanja nepoznata čovjeka na dalekom i osamljenom ranču. Ali ovdje, pomisli Trace, pred njim je i neobičan čovjek... i ...koji mu nije bio baš odveć drag.

— Gospodine Crowe, ja sam Nelson — predstavi se Trace kratko.

— Koji Nelson? — upita Crowe vrlo uvredljivo.

— Dovoljno je da me zovete Nelson — odvrati Trace.

— Kako god vi želite. Vi ste znači onaj čovjek kojeg mi je Abby preporučila.

Trace kimne glavom, prekorači preko ispruženih Croweovih nogu i sjedne. Niski čovjek ostao je pred kućom, nepokretan i tih, napetih živaca.

— Abby mi je rekla da tražite predradnika.

— Uskoro će zima i ovdje neće biti mnogo posla, ali predradnik mi je potreban jer se ovi mormoni ne žele stalno zaposliti — reče Crowe.

Niski čovjek vitka stasa i ljepuškasta lica popeo se na trijem.

— Tebi treba dobar i stalan radnik — rekao je piskavim glasom.

— Sharp James — predstavi ga Crowe Traceu. James kratko kimnu glavom, prođe prijeko trijema i uđe u kuću.

— Sve ovo je moja zemlja. Trsimo se da se ne zamjerimo mormonima, a to znači da se u njih ne pačamo... osobito ne u njihove žene — objasni Crowe i nasmiješi se kratko.

— Ova je zemlja odlična za uzgoj stoke — reče Trace.

— Jeste, dapače, jako dobra. Vidim da se razumijete u posao. Hoćete li onda uzeti posao koji vam nudim.

— A što mi nudite?

— Preuzet ćete brigu nad rančom. Ja imam drugog posla i ne dospijem se još i time gnjaviti.

— Koliko kauboja imate? — upita Trace.

Sharp James izišao je iz kuće, naslonio se na zid leđima, gledajući svojim sitnim, upalim, plavim očima netremice u Crowea.

— Dva. Toma Curryja i Sharpa, ali Sharp i ja zauzeti smo drugim poslom, pa prema tome ostajete samo vi i Tom Curry.

— A koliko grla rogate stoke? — nastavio je pitati Trace.

— Oko dvije tisuće i pet stotina. Zemlja nije ograđena. U proljeće i jesen zaposlimo nekoliko mormona koji nam pomažu skupljati i žigosati stado — objasni Crowe.

Trace se zamislio. Posao je dobar. Zašto li mu je Crowe nudio tako dobar posao koji je mogao obavljati i sam Tom Curry.

— Dobro, kad je tako, prihvaćam — odlučio se napokon Trace.

Crowe je ustao. Po izrazu lica moglo se zaključiti da je zadovoljan. Njegova se životna filozofija zasnivala na postavci da se ljudi mogu kupovati i prodavati kao stoka, samo im valja znati pravu cijenu. Trace je bio samo jedan pion u njegovoj igri, važan pion.

— Odlično. Ja i Sharp živimo ovdje u kući, a ima mjesta i za vas. Tom više voli spavati u staji, ali jede s nama u kući. Kinez će vam pokazati gdje je vaša soba — uputio ga je Crowe. Trgnuo je glavom prema Jamesu i potom su obojica

otišla prema koralu, vodeći svoje konje. Čuo im je glasove, ali nije mogao razabrati o čemu govore.

Ušao je u kuću i stao na vrata koja su vodila u prostranu kuhinju. Wing je stajao uz štednjak i nešto miješao kuhačom u veliku loncu iz kojeg se širio primamljiv miris koji je napunio Traceova usta slinom.

— Wing! Gazda je rekao da ćete mi pokazati gdje je moja soba — rekao je Trace s vrata.

Wing se naglo okrenuo i nasmijeshio kad je ugledao Tracea. Izvadio je kuhaču iz lonca i pokrio ga drvenim poklopcem.

— Dodite sa mnom — pozvao ga je Kinez i pošao niz hodnik, a Trace pođe poslušno za njim.

Kad su stigli do sobe, Kinez širom otvori vrata i nakloni se. Soba je bila malena, a pod prozorom stajao je uzan krevet, uz njega umivaonik i krčag s vodom.

Kinez se ponovo naklonio, zatvorio vrata i otišao u kuhinju svom štednjaku. Trace se zavalio na krevet, a iz glave mu nikako nisu izlazili Elias Crowe i Sharp James. Nešto tu škripi, pomislio je. Potom se pokušao sjetiti nije li vidio slike te dvojice na nekoj tjeralici. Zgadio se sam sebi. Nisam više agent, sjetio se, ne otkad je Hollie platio glavom zato što je pokušao pomoći velikome bratu da ne bi slučajno ukaljao svoj ugled.

VII

Nestrpljiva šaka udarila je po vratima Traceove sobe i vrata su se širom otvorila.

— Ja sam Tom Curry. Crowe vas je uzeo za predradnika ranča? —

upita Curry razdraženo odmah s vrata umjesto pozdrava.

— Točno tako — odgovori mirno Trace.

— Namagarčio me je — reče ljutito Curry.

— Morate to onda s njim raspraviti — odvati mu Trace, ustane i postavi se pred Curryja.

— Htio sam, ali me je poslao k vragu — progunda Curry.

— A što bih ja sad morao učiniti?

— Gubite se oдавде, pa ću ja dobiti taj posao — objasniti kratko i jasno Curry.

— A što ako neću?

— Škoditi će vam zdravlju, gospodine — zaprijeti Curry i unese mu se u lice.

— Mislim da ću ipak ostati — odlučno će Trace. Izvadio je vrećicu za duhan i počeo smatati cigaretu.

Curry ga dohvati svojom teškom šakom. Vrećica za duhan tutne muklo na pod, a papirići se lijeno razletješe po sobi. Idući udarac dohvati Tracea pod bradu i izvali ga preko kreveta. Curry se sruči na njega, a Tracea od njegove težine zapeče tek zacijeljela rana na trbuhu.

Uto Trace ščepa objema rukama Curryja za kosu i trgne mu snažno glavu unatrag. I dok ga je jednom rukom držao, iz druge ispusti kosu i udari ga snažno šakom u jabučicu. Curry smalaksa, a Trace se izvuče ispod njega i ustane, te potegne revolver iz toka.

— Meni se ne šaka, Curry. Učinite li još jedan pokret, morat ću vas ubiti — opomenu ga Trace.

Curry je ostao ležati na krevetu, hvatajući dah, zapuhan. Nasmrt uplašene oči zapiljile su se u otvore-

na vrata sobe gdje je stajao Crowe zajapuren od srdžbe.

— Prekardašio si, Curry! Otpuštaš si — zarežao je Crowe.

— Čekajte trenutak. Mene ste maloprije uzeli za nadglednika, a, koliko znam, nadglednik otpušta i uzima radnike — umiješao se Trace, spremajući revolver u tok.

Crowe je očito bio iznenađen ovom Traceovom drskosti i već je bio zaustio da se usprotivi, ali onda se odjednom naglo predomislio.

— Radite s njim što vas je volja, Nelson, ali nemojte poslije mene kriviti ako vas pokuša ustrijeliti s leđa — odbrusio je Crowe, okrenuo se i otišao žustrim korakom.

— Ne bojte se, neću vas kriviti! — povikao je Trace za njim niz hodnik. Negdje u daljini zalupila su vrata i kuća utonu u tišinu.

Curry, pošto se otpuhao, polagano ustane s kreveta držeći ruke daleko od revolvra.

— Možda bi za mene bilo najbolje da pokupim svoje stvari i torijam se odavde — rekao je pokunjeno.

— Kako hoćete, premda bih više volio da ostanete. Možda uskoro i dobijete mjesto predradnika — reče Trace.

— Nisam više siguran da li ga uopće želim. Ima na svijetu i boljih rančera od Crowea. Ja mu nikada ništa nisam rekao iz leđa, jer mi to nije svojstveno. A on je previše ljav, slatkorječiv i licemjerman.

— Meni to ne smeta — primijeti Trace.

— Mormoni misle da im je prijatelj, a ne znaju da im jedno govori u lice, a drugo iza leđa. Dvoličan je — ogorčeno će Curry.

— Znači, ima dva lica — okrenu na šalu Trace.

— Nije to smiješno i ja to teško podnosim, premda ni ja nisam neki svetac. No, u dvolična se čovjeka, zapamtite, nikada ne možete pouzdati — opomenuo ga je Curry i iskosa pogledao. Ustao je s kreveta, pokupio svoj šešir s poda i dok je prilazio vratima, dodao:

— Ali ja svejedno ostajem, kad vi tako hoćete.

— Čujte, ja ću na dan-dva odjahati u Price. Imam tako nekakva posla. Molim vas, zamijenite me dok se vratim — reče Trace.

— U redu — odgovori Curry, iziđe i zatvori za sobom tiho vrata.

Trace skine košulju, pregleda crveni ožiljak rane i ustanovi da šavovi nisu popucali. Ponovo je obukao košulju i počeo se spremati za put u Price.

Morao je obavijestiti Pinkertona da Agencija Pinkerton ima jednog agenta manje.

VIII

Trace se motao po ranču, čekajući da se vrati Crowe. Uznemiren i nervozan, napokon je osedlao konja i odjahao u razgledanje okoliša. Popeo se na hrbat gorskog prijevoja, sjahao, čučnuo uz konja i pomno počeo razgledati dolinu. Krajolik se doimao miran i pitom, pa ipak Trace je znao da taj pitomi kraj vrvi ljudima zatrovanim pohlepom za zlatom.

Skočio je na noge čim je začuo topot kopita. Odahnuo je kad je ugledao Abby kako mu se uspinje u susret između visokih borova. Bila je odjevena u traperice i

bijelu košulju, a njezinu kô med žutu kosu raščupao je povjetarac. Vidjelo se da je sretna što ga je sre-
la.

— Dobili ste posao na ranču? —
upitala je još prije nego je sjahala.

— Jesam.

— Drago mi je. Još ćete vi i zavo-
ljeti ovaj kraj.

— Ali vi biste više voljeli živjeti
u veliku gradu, zar ne?

— Oh, ne. Ja, istina, volim život
u velikim gradovima, ali uvijek se
radujem kad se vratim kući.

— Onda vas nisam dobro razu-
mio kad smo onomad razgovarali u
hotelu u Salt Lake Cityju — ispri-
čao se Trace.

Pogledali su se u oči i nasmiješili
jedno drugome. Učinio joj se drugi
čovjek... nije više bio mrk i odbo-
jan... milina ga je pogledati ovako
nasmiješena, pomislila je. Brzo je
spustila pogled kao da se uplašila
da joj Trace ne pročita misli iz oči-
ju.

— Crowe nije loš, ali Sharp Ja-
mes je zao čovjek. On je brat onoga
Whiteyja Jamesa koji je poginuo u
Wyomingu kad i Carson. Jeste li i
vi bili s njima? — upitala je.

— Bio sam, ali to ne smijete ni-
kom reći — priznao je Trace.

— Sharp se grozi da će ubiti izda-
jicu — rekla je i pogledala ga sa
strahom u očima.

— Ako ga nađe — dodao je tiho
Trace.

— Naći će ga, nađe li Carsonovo
zlatu. Oh, ja bih voljela da već jed-
nom nađu to zlatu i da svi već jed-
nom odu odavde i ostave nas na
miru. Čak i Jules, moj najmlađi
brat, traga za zlatom. On čak ima
malu branu na rijeci Sevier gdje ga

ispire — rekla je i prasnula u smi-
jeh.

— Koliko imate braće?

— Četvoro. Zovu se Ezra, Pete,
Jim i Jules — nabrojila im je ime-
na.

— Ali i neki drugi ljudi motaju
se ovuda i traže Carsonovo zlatu —
pripomene Trace.

— Da. Dolaze i odlaze, a oni upor-
niji ostaju i dulje vrijeme. Nadam
se da vi niste došli zbog tog zlata.
To zlatu je prokletu, donosi nesreću
onima koji ga traže — rekla je pov-
jerljivim glasom kao da mu je otkri-
la neku veliku tajnu i pogledala ga
u oči da vidi kakav je dojam to na
nj ostavilo.

— Ne, nisam — rekao je sveča-
nim glasom.

Popela se na konja i mahnula mu
rukou na rastanku. Gledao je za
njom sve dok se nije izgubila iz
vida. Možda je moja osamljenost
tome kriva, ali ta mi se djevojka
sve više dopada, pomislio je kad je
opet ostao sam.

— o —

U predvečerje tog dana kad se
vratio na ranč, rekao je kuharu da
ide na put na dan-dva, uzeo nešto
hrane osedlao konja iz korala ranča
Triangle-X i odjezdio prema zapa-
du za suncem. Istina, put u Price
vodio je suprotnim smjerom. ali on
je želio da navrati u Sundown prije
nego krene prema Priceu.

Pred samim Sundownom, sklonio
se s puta da propusti jahača i njego-
va tovarnog konja na sporednu cesti-
cu koja je vodila prema brvnari na
malenoj čistini.

— Hej, zdravo! — doviknula je
Jade Carlin i čarobno mu se nasmije-
šila kad je do nje dojahao. Crve-
nu kosu je skupila pod pustenim šešir

svog pokojnog oca, koji joj je odlično pristajao. Sjahala je i protegla se sva ukočena od duga jahanja.

— Ti si kao otrovan izvor u pustinji. No, svejedno, dođi k meni, skuhat ću ti kavu — pozvala ga je i povela konje prema brvnari.

— Hvala — odgovorio je, sjahao i pošao za njom, vodeći svog konja.

— Što si htjela reći onom svojom opaskom o otrovanom izvoru u pustinji? — upitao je kad su ušli u brvnaru.

— Doima se predivno za žedna čovjeka... a kad se iz njeg napije, onda ga ubija — odvrtila je iskreno, pa ga upitala: — A gdje si bio dosada? Što radiš?

— Dobio sam posao nadglednika na ranču Triangle-X.

— Zar ti misliš da te je Crowe zaposlio jer si mu doista potreban?

— Ne znam. Nisam o tom razmišljao — izlagao se Trace.

— Ma što kažeš! Misliš da ću ti vjerovati da ne znaš da i on traga za Carsonovim zlatom? — posprдно dobaci Jade.

— Meni to više nije važno — iskreno je priznao Trace.

— Dobro, dobro. Zaboravi što sam ti kazala. Idem skuhati kavu — rekla je i pošla prema ognjištu.

U tom su trenu začuli topot kopita i škripu kotača ispred brvnare. Jade se ukočila podigla glavu i uozbiljila se. Trace ustade od stola.

— Ima li koga u kući? — povikao je muški dubok glas.

— To... to je biskup Druncan — prošaptala je Jade, prišla vratima i odškrinula ih.

— Oprostite, biskupe, neću vas pozvati da uđete. Upravo sam se vratila s duga jahanja i vrlo sam

umorna — rekla je pošto su izmijenili pozdrave.

Trace je čuo kako su zaškripale opruge na jednoprežnoj dvokolici i pomisli: Al Druncan zacijelo silazi s kola. Čulo se dugo šaputanje od kojeg nije mogao razabrati ni jedne jedine riječi. Koji trenutak poslije, Trace ponovo začuje škripu dvokolice. Kratak, ljutit prasak biča odjeknuo je kao hitac iz puške.

Jade je polagano zatvorila vrata i naslonila se leđima na njih, ozbiljena i namrštena.

— Što je taj htio?

Prišla je žustro ognjištu, sagnula se, razgrnula žeravicu i nabacala triješće nervoznim, grčevitim pokretima.

— Hoće da se udam za nj, da mu budem druga... ili, možda treća žena i što je najgore da mi spasi dušu za vječni život. Ne znam do čega mu je više stalo — rekla je i tiho zahihotala.

Zaprepašten, Trace opazi da Jade zapravo jeca. Svojim ga je suzama ganula, ali joj nije prišao da je utješi.

— Kava je gotova — najavila je sjela mu nasuprot, obrisala nos i nasmiješila se. Učas je nestalo tuge i nemira s njezina lijepa lica. Nalila mu je kavu u šalicu i stavila je na stol.

— Ovo je bila Holliejeva brvnara — počela je Jade poslije kraće šutnje — što ti zacijelo ne znaš. Iza kuće ima još oko dvadesetak rali zemlje. Sve je to bilo njegovo. Mi bismo se bili uzeli da Hollie nije... A sad ću morati poći za tog ograničena jarca i pokoriti se zakonima mormonske vjere, koje uopće ne razumijem. Al Druncan mi je dopustio da ovdje živim samo pod tim

uvjetom, a on će mi dolaziti u pohode jedanput tjedno. No, što je najgora morat ću odustati od traženja zlata i svake nedjelje ići u crkvu na misu, te raditi u polju kao obična težakinja. Ah, Trace, taj mi je namijenio divan život — izjadala se Jade.

— Ti se nikad nisi doimala kao žena koja bi ikome dopustila da upravlja njezinim životom — začudio se Trace.

— Nemaš pojma što znači za samu ženu živjeti u ovom kraju. Ovisim o njegovoj milosti... prvi put u životu ovisim o nečijoj milosti, Trace. Uplašena sam nasmrta. Znaš li ti uopće što to znači?

— Znam vrlo dobro — tiho će Trace.

— Možda, ali nikada nisi bio toliko uplašen da nisi znao što da radiš!

— Zašto ne pobjegneš odavde? — upita Trace.

— Nemam novaca. Ti znaš dobro kako sam živjela prije nego sam stigla ovamo. Najmlađi Druncanov sin... Jules ispire zlato na rijeci Sevier. Odšuljam se tamo noću i kradem zlatna zrnca iz njegove brane. No, uskoro će Al Druncan narediti da mi više nitko ne smije prodavati hranu, ništa, ako mu ne popustim.

— Idem u Price. Podi sa mnom ako hoćeš — ponudi joj Trace.

— A što bih ja tamo?

— Price je u Utahu. Osim mormona tamo žive i drugi ljudi. Mogla bi se zaposliti i uštedjeti za put.

— U tebe je tvrdo srce, Trace — napomenula je ispod glasa Jade.

— Takav sam, kakav sam.

Prišla mu je i zagrlila ga.

— Mi bismo bili savršen par, Trace, ti i ja. Zajedno namagarčili bismo cijeli svijet.

— Ne dolazi u obzir, Jade. Više nisam slobodan čovjek. Muči me pogibija brata. Kriv sam za njegovu smrt — priznao je otvoreno što ga tišti. Zagrlio ju je i poljubio.

— Uz mene bi na to zaboravio. Ispunila bih ti svaku i najmanju želju — prošaptala je nježno Jade.

Odgurnuo ju je grubo od sebe i potresao glavom. Prošla ga je trenutačna slabost prema njoj. Jade je zaškripala zubima i zagrizla snažno u donju usnu. Ponudila mu je sve što žena može ponuditi muškarcu, a on ju je i ovaj put odbio. Tog ga je trenutka mrzila zbog tvrdoglavosti i nepopustljivosti. Znao je, po izrazu lica, što joj se zbiva u srcu, pa mu bi žao što nije mogao biti drukčiji.

— Nikada nećeš naći to Carsonovo zlato. Najpametnije bi bilo da odeš odavde, Jade, i da na sve zaboraviš — pokušao je pomoći bar savjetom kad već nije mogao drukčije.

— Možda, Trace, ali kad sam ja bila razumna?

Prišao je vratima, a onda naglo zastao kao da se nečeg sjetio.

— Prodaj mi onu zlatnu prašinu koju si ukrala iz Julesove brane na rijeci.

— Zašto? — upitala je sumnjičavo.

— Želim ti pomoći. Ja ću je dati izvagati i prodat ću je u Priceu. Budeš li ovdje plaćala u zlatu, dosjetit će se odakle ti i mogla bi imati neugodnosti — podsjeti je Trace.

— Imaš pravo. Ovdje tako i tako odvaguju odoka i uvijek u svoju

korist. Imam ga samo nekoliko unci.

Izvadio je iz džepa zlatnik od deset dolara i stavio joj ga u ruku.

— Razliku ćeš dobiti kad prodam zlato — obećao je.

Prišla je polici, skinula s nje kutiju za brašno i iz kutije izvadila bočicu punu zlatne prašine. Trace pogleda u bočicu i spremi je u džep, te otvori vrata.

Upravo kad je uzjahao, do brvnare dojaha plavokos mladić svijetloplavih očiju i brade obrasle sitnim žutim dlačicama. Zaustavio je konja i ruku položio na držak revolvera.

— Tko ste vi i što...

— Tražite ovdje? — ubaci mu se Trace u riječ i završi rečenicu uz blag osmijeh.

Jade je izišla iz brvnare i rukom zaklonila oči od sunca na zapadu.

— Jules! — pozvala je mladića veselim glasom. Dotrčala je do njih, držeći suknju jednom rukom.

— To je Jules Druncan — predstavila je mladića Traceu. Nisu se rukovali. Trace opazi sumnjičav i bolan pogled koji je Jules dobacio Jade i pri tom se sjeti da ju je i Hollie isto tako gledao kad ga je mučila ljubomora.

— Drago mi je — reče Trace kratko, podbode konja i odjaha kasom niz cestu. Kad se osvrnuo, vidio ih je kako zagrljeni ulaze u brvnaru.

IX

— Nemoj biti ljubomoran, molim te — kazala mu je Jade čim su ušli u brvnaru.

Zagrlio ju je i strašno privukao k sebi, uronivši lice u mekane kovrče crvene kose na vratu.

— Jules, kaži mi istinu, zar ti zaista ispireš zlato iz rijeke Sevier — upitala je tiho i odmah osjetila kako se ukrutio.

Odgurnuo ju je i okrenuo glavu.

— Ponekad, nešto malo — prošaptao je.

— To je onda sirovo zlato? — upitala je kao usput.

— Obično, ali ne mora biti — odgovorio je namrgođena lica.

Sjeli su za stol, a ona ga je ponudila kavom koju Trace nije ni taknuo. Jade se nalaktila na stol i položila svoju okruglu bradu na dlanove, te se zagledala u Julesa.

— Jesi li ikad išao s Carsonom u pljačku?

— Zacijelo, dva-tri puta — pohvalio se Jules, kimnuvši pri tom potvrdno glavom.

— Jesi li bio s njim kad je opljačkao zlatne šipke *American Smeltinga*? — nastavila je ispitivati Jade.

— Bože, što si ti znatiželjna! Da, bio sam s njim, ali moram ti odmah reći da ne znam gdje je to zlato zakopano. Zapravo, nitko to ne zna. Bježali smo od potjere i utaborili se noću uz Green River, nekih tridesetak milja južnije odavde. Carson je nestao te noći, a kad se vratio sutradan u praskozorje, konj mu je bio nasmrt izmoren. Mislim da je te noći morao na njemu projahati bar šezdesetak milja.

— A znaš li u kojem smjeru?

— Ma, zašto to sve skupa ne zaboraviš, djevojko? Budi mi žena i ja ću ti dati zlata koliko bi ti dao Carson da je ostao živ — odvrati Jules.

— Ti si vrlo drag mladić, Jules, no, svejedno, sad lijepo pođi kući.

Umorna sam — rekla je Jade i pogledala ga lijepim zelenim očima kojima nije mogao odbiti ni jednu želju.

Ustao je, nabio šešir na glavu i izišao, bez pozdrava. Čula ga je kako odlazi potjeravši konja u brz galop. Mora da je bio ljutit što ga je tako grubo otpravila.

— o —

Stajao je na raskršću. Dugo je dvomio kojom cestom da udari. Kanio je poći u Price, ali valjalo je navratiti i u Sundown da se zahvali Brighamu Marxu za sve što je učinio kad je bio teško ranjen u skrovištu na Six Milesu.

Nije mogao proći ni jedan sat otako je otišao od Jade, kad ga je prenuo pucanj iz puške. Potjerao je konja u šipražje i pritajio se. Čuo je dug jauk, potom još jedan hitac, a za njim glasne povike.

Sjahao je, zavezao konja za grm i počeo se šuljati prema mjestu odakle su dolazili glasovi. Zastao je iza neke stijene. Ugledao je nekoliko ljudi oko velike vatre. Dva su čovjeka držala Ala Druncana za ruke, a treći, obišavši vatru, priđe mu i odalami ga revolverom po glavi. Biskup se skljkao kô vreća na zemlju.

— Svetački kopilane, kako si se usudio da nam spališ skrovište? Sada ćemo od tvoje kuće napraviti razbojničku jazbinu — urlao je taj treći čovjek.

Premda se taj glas Traceu učinio poznat nije ga mogao prepoznati. Izvadio je revolver i napeo otonac. Na glasan škljocaj otonca, razbojnici su se okrenuli prema Traceu. Prasnuo je hitac i zrno je zazviždalo među stijenjem. Trace odgovori vatrom iz svog revolvera, a trojica razbojnika začas nestadoše u mraku

noći. Jedan je još nasumce zapucao u njegovu smjeru prije nego su ostali poskakali na konje i pobjegli.

Prišao je vatri i pogledao u nepokretno tijelo biskupa Druncana. Sagnuo se i odvukao ga dalje od vatre. Druncan zastenja, promeškolji se i okrene na bok. Trace ga podigne u sjedeći položaj.

— Zar vi niste s njima? — upita Druncan čim je otvorio mutne oči.

— Ne, ja nisam s njima — odgovori kratko Trace.

— Ja sam vas već negdje vidio, čini mi se. U Salt Lake Cityju, zar ne? Rekli ste mi...

— Ja sam nadglednik na ranču Triangle-X. Zovem se Nelson — upadne mu u riječ Trace.

— Malo je falilo pa da odem Bogu po istinu. To su bili preživjeli razbojnici iz Carsonove družbe. Poznajete li ih?

— A što ste im skrivili? — upita Trace praveći se da nije čuo biskupovo pitanje.

— Spalio sam im skrovište na Six Milesu i sad hoće da mi se osveti, a to je bila božja volja — zaviče biskup.

— O da, da, svakako. A kažite mi gdje vam je konj?

— Vozio sam se dvokolicom kad su me presreli. Kola su ostala gore na cesti — odgovori Druncan, ustane i uze otresati prašinu s odjeće.

— Želite li da vas odvezem kući? — ponudi Trace.

— Ne, hvala. Mogu i sam — odvrati Druncan.

— U redu — reče Trace, pođe po svoga konja i dovede ga vatri.

— Taj je konj bio danas, predvečer privezan ispred kuće žene Carlin. Slušajte, da tamo više niste do-

lazili — opomene ga biskup Druncan arogantnim glasom.

— A tko meni može zabraniti da idem kamo hoću? — svečanim glasom upita Trace, podigne glavu i zagleda se biskupu u oči.

— Ovo je moja zemlja i ja njom upravljam božanskim pravom, gospodine. Morate se pokoravati mojim zapovijedima, inače...

— Što inače? — presiječe mu riječ Trace.

— Morat ćete umrijeti!

— Svi ćemo morati umrijeti jednog dana — odvratila Trace suho, popne se na sedlo i dobaci:

— Laku noć, biskupe! Baš mi je drago da sam vam spasio život!

— Rugate mi se, znam. Premda sam vam zahvalan za život, svejedno, ne prilazite više ženi Carlini! — opomenuo ga je dostojanstvenim glasom biskup Al Druncan.

— Da je možda Svevišnji nije predodredio za vaš harem, biskupe?

— Ne huli na Boga, pogani čovjeko i odlazi! — povikao biskup Druncan i podigne ruke prema nebu.

Trace prasne u smijeh, podbode konja u kas i odjaha u noć.

— o —

Već u to vrijeme Price je bio vrlo živ i bućan grad, pa su čak u podne, pod teškom sunčevom pripekotom, ulice bile pune svijeta.

Najprije je otišao u telegrafski ured i poslao brzopis Pinkertonu.

— Dajem ostavku iz osobnih razloga. Molim da novac koji mi duguje položite u *Drover's National Bank* u Denveru. Nelson Trace, bivši agent broj 39.

Pošto je predao brzopis, uputio se u ured za analizu i procjenu zlata.

— Nije čisto, sirovo zlato, gospodine — rekao je službenik koji je analizirao i izvagao zlato koje mu je dao Trace.

— Mislite li da je sastrugano sa zlatne šipke? — upita Trace.

— Možda. Našao sam u njemu nešto bakra i bronce, što obično stavljaju u zlato u talionicama da se ne bi osipalo — odgovori čovjek za pulom.

Trace kimnu glavom da ga je razumio. Slutio je on, dakako, da je Jules Druncan pronašao gdje se krije Carsonovo zlato. Ta je zlatna prašina, koju mu je prodala Jade, očito bila sastrugana sa zlatne šipke. Tko bi rekao da je mali mormonski seljačić toliko lukav, pomisli Trace.

Te večeri u hotelu, tek što je usnuo, probudilo ga je kucanje na vratima. Telegrafist mu je donio brzopis od Pinkertona.

— Ostavka prihvaćena sa žaljenjem. Utah i Arizona pobjegli iz zatvora. Čuvajte se. Sretno. A.P.

X

Jedino mu se Wing radovao kad se vratio na ranč. Curry ga je obavijestio da se Crowe i Sharp James još nisu vratili i da je nekoliko razbojnika podiglo dvije nove brvnare nadomak Sundownu. U jednoj su stanovali, a u drugoj otvorili pravi salun. Novo su sastajalište nazivali Sunup.

— Mormoni su vrlo uznemireni i sazvali su javni zbor u nedjelju. Čini mi se da ćemo uskoro ovdje imati pravi pakao — završio je Curry svoj izvještaj.

Kad su se te večeri vratili iz pošta, Wing se motao oko štednjaka u

kuhinji, a za stolom su sjedili Crowe i Sharp James.

— Nije mi po volji da moj nadglednik izbiva s ranča po nekoliko dana bez mog odobrenja, Nelsone — prekorio je Crowe Tracea umjesto pozdrava, a Sharp ustade i položi ruke na opasač.

— Ako vam to nije po volji zašto me ne otpustite? — upita mirno Trace.

— Neću vas otpustiti, ali mislim da ne možete dobro upravljati rančom ako putujete naokolo — reče Crowe i ustane od stola. Kad je došao do vrata, okrenuo se i dodao: — U nedjelju se održava nekakav javni zbor u Sundownu. Pođite tamo kao predstavnik ranča Triangle-X.

— Čudim se da vas nije najurio — reče Curry kad su ostali sami za stolom i večerali.

— Ne znam ni ja, jer zapravo ništa ne znam o stočarstvu i kako valja upravljati rančom — prizna Trace.

— Znači, istina je što pričaju u gradu — izlane Curry.

— A što pričaju?

— Da vas je Crowe zaposlio kako bi vas mogao držati na oku. On misli da vi znate gdje se krije Carsonovo zlato.

— Po čemu je on to mogao zaključiti, da mi je znati — reče Trace, odgurne tanjur i ustane od stola.

— Ako vi ne znate, tko onda zna — odvratí Curry i nastavi jesti.

— o —

Jade Carlin bila je sigurna da je Jules Druncan našao Carsonovo zlato. Mogla se udati za Julesa i tako se dokopati zlata, ali kao njegova žena nikad više ne bi mogla otići iz Sundowna. Jules je bio mormon i

za nj je žena bila samo pokoran rob.

Kako se umjesto Crowea na javnom zboru pojavio Trace odjahala je na ranč Triangle-X i tamo zatekla Crowea u društvu dvojice ljudi sumnjiva izgleda, koje nije poznavala.

Crowe joj se prijazno nasmiješio kad im je prišla i podigao šešir u znak pozdrava.

— Gospodine Crowe mi oboje tražimo za Carsonovim zlatom. Zašto da se ne nagodimo, ako vam odam nešto što ja o tom znam — reče Jade bez okolišanja i pogleda u dvojicu ljudi koji su stajali uz Crowea, podigavši obrve. Povukli su se odmah i ostavili ih same.

— Da čujem što tražite za tu vašu obavijest? — upita Crowe ozbiljnim glasom.

— Ja, doduše, ne znam gdje je zlato zakopano, ali poznajem čovjeka koji to zna, a vi biste ga, možda, mogli natjerati da propjeva — predloži Jade.

— Dajem deset posto od vrijednosti zlata za njegovo ime — ponudi Crowe.

— Trideset posto, gospodine Crowe — ispravi ga Jade.

— Dobro, trideset posto, ali ni centa više. Sad, da čujem njegovo ime — nervozno će Crowe.

— Jules Druncan — reče Jade, mrzeći samu sebe što ga je odala i pokušavajući očajno da o tom ne razmišlja.

— Onaj najmlađi? Dobro, uskoro ćemo čuti što taj zna.

— I javit ćete mi što ste doznali?

— Dakako — odvratí Crowe, okrene se i ode žurnim korakom, ostavivši je samu.

Tjedan dana poslije tog događaja uveče Trace je osedlao konja i odjahao u Sundown. Kad je stigao u grad, mormoni su upravo izlazili iz crkve. Među njima Trace ugleda Abby. Sjahao je i dotaknuo prstima šešir, pogledavši je u lice. Oči su joj bile hladne, a lice ozbiljno.

— Trace, Jules je nestao. Otelu su ga. Braća ga posvuda traže — kazala je Abby čim joj je pristupio.

— A što je poduzeo vaš otac da ga nađe?

— Otišao je na sastanak Velikog vijeća jer su se neki razbojnici vratili — reče sva zdvojna Abby.

— Na to je valjalo prije misliti.

— Ali Carson nije bio goropadan kao ovi što su sada došli — pokušala je Abby ispričati oca.

— Tko se igra vatrom taj mora opeći prste — mudro će Trace.

— Kako je u vas tvrdo srce, Trace — reče Abby, a Trace se sjeti da mu je to isto nedavno rekla i Jade, samo što on nije želio da Abby o njemu tako misli.

Uto je do njih dojahao Brigham Marx.

— Oh, to ste vi, Trace. Po gradu se priča da ste vi vrlo poznati detektiv koji je odveo Carsona i njegovu družbu u smrt — reče mu Brigham.

— Nije baš tako bilo, Brig. Istina, ja sam tad radio za Agenciju Pinkerton, ali sada više ne radim. Bilo, pa prošlo. Sad jedino želim da me svi ostave da živim na miru — odgovori Trace.

— Ne možete svoju prošlost odbaciti kô prljavu košulju, Trace. Ne zaboravite onu staru poslovicu: tko

se mača laća od mača će i poginuti — podsjeti ga Brigham.

— Na žalost, ne možemo svi biti dobri ljudi kao što ste vi, Brig. Želio bih vam se zahvaliti za sve što ste učinili kad sam bio ranjen, do sad mi se nije pružila prilika, oprostite — reče Trace i uzjaha.

— Čujte, Trace — nastavi Brigham — Jules je nestao. Njegova braća izgubila su mu svaki trag nešto južnije od grada. Svi muškarci su na sastanku ratnog vijeća. Mene su poslali da pođem do ušća potoka Mill Creek na stražu i da im javim ako otmičari tuda prođu.

— Ali jedan ih sam čovjek ne može zaustaviti — napomenu Trace.

— Ja ih ni ne namjeravam zaustavljati. Samo ću paziti kojim će putem udariti ne bi li otkrili mjesto gdje su sakrili Julesa. Vijeće misli da će otmičari noćas proći tim putem — objasni Brigham.

— Čekajte, idem i ja s vama — reče kratko Trace.

Okolo pet sati ujutro, iz svog zaklona u šipražju, Trace opazi dva jahača kako im se približuju kroz klanac. Bacio se na zemlju i povukao Brighama za sobom.

— Pazite što radite. Meni je naređeno da samo motrim na njihovo kretanje — podsjeti ga Brigham.

— Hajdemo — odlučno reče Trace, ne obazirući se na Brighamovo upozorenje.

Spustili su se oprezno niz grmovitu padinu i zastali na malenu šumovitu sedlu s kojeg su mogli vidjeti sve što se zbiva dolje u klanac kojim je brzao i žuborio potok Mill Creek.

— Samo su dvojica — promrmlja Brigham šaptom kad su dva jahača izbila iz zavoja kroz magličasto studeni jutarnji gorski zrak.

Trace izvuče revolver iz toka, a Brigham ga uhvati za ruku.

— Nemojte pucati! Mi smo ovdje samo na straži i da javimo Vijeću da li su ovuda prošli — ponovo upozori Brigham.

— Lezite i šutite! — naredi Trace strogim glasom.

Kad su dva jahača došla točno podno mjesta na kojem su se Trace i Brigham pritajili, Trace povika iz sveg grla:

— Ruke uvis!

Razbojnici su zastali kô ukopani, a Trace iskoči iz zaklona i potrči nizbrdo u klanac. Spotaknuo se o korijen debela i pao.

— To je on! — povikao je jedan od razbojnika, a potom obojica skočiše sa sedla i pobjegoše u grmlje.

XI

Trace se začas podigao i bacio u zaklon iza debela hrasta. Prvi mu je hitac odnio šešir s glave. Čučao je iza hrasta i slušao dalek odjek pucnjeva koji su odzvanjali uvalama i dolinama. Potom nastupi tišina.

Grm ispred njegova zaklona se zanjihao i on opali jedan hitac. Jedak i kratak jauk oglasi se iz grma.

— Bacam revolver — javio se promukao, uplašen glas.

Revolver poletje zrakom i bučne u potok. Odmah zatim neki čovjek ustane iza grma s rukama podignutim uvis. Kad se Trace pomolio iz zaklona, Brigham nešto povika, a zatim prasne još jedan pucanj iz

grma i prosvira mimo Traceove glave.

Trace otvori vatru u grm, a čovjek pred njim posegne jednom rukom u košulju na prsima i izvuče revolver. Trace ponovo zapuca, čovjek zastenja, okrene se napola svinutih koljena, revolver mu opali, a zrno se zarije u deblo hrasta.

Brigham skliznu nizbrdo do Tracea. U ruci je držao šešir probušen revolverskim zrnem i pružio ga bez riječi Traceu.

Prišli su prvom razbojniku. Ležao je mrtav, raširenih ruku, u jednoj je grčevito stiskao revolver, Pregazili su potok. Drugi razbojnik ležao je iza grma preko malena slapića, licem u suhom lišću i blatu. Obojica su bili prljavi i neobrijani.

— Žao mi je. Nisam ih htio ubiti — reče tiho Trace.

— Znam, al' što sad možemo? — odvrati Brigham poslije kraće šutnje.

— Spustite se dolje do križanja. Ja ću dovesti konje, pa ćemo poći tragovima ove dvojice da vidimo odakle su došli. Bojim se za Julesa — reče Trace.

— I ja — doda Brigham brižna lica i pođe niz kanjon.

Trace se popne na vrh padine, uzme konja i uzjaha. Vodeći Brighama konja spustio se niz strminu kanjona i za nekoliko minuta pridružio Brighamu koji ga je čekao na križanju. Nastavili su zajedno jahati. Trace je slijedio tragove dvojice razbojnika.

Sredinom prijepodneva naišli su na braću Druncan. Sva trojica bijahu kršni momci, tamne puti i šutljivi. Jahali su u jednoredu. Zadnji je vodio za sobom konja natovareno

lešom umotanim u šatorsko krilo. Sa sobom su vodili dva zarobljenika, namrštena i mrzovoljna. Vrlo su nalikovali na onu dvojicu koje je Trace ustrijelio uz potok u klan-cu.

— Vidim, našli ste ga — prvi je progovorio Brigham.

— Prekasno, Brig, prekasno — odgovori Ezra, najstariji od braće Druncan, pogledavši pri tom radoz-nalo u Tracea.

— Kaži mu kako smo ga našli, Ez — javi se jedan od braće.

— Slušaj, Jim, pusti sada to, bo-lje da na to ne mislimo — odvрати Ezra ispod glasa.

— Onda ću mu ja kazati. Mučili su ga, Brig. Na kraju, kad im je ta zabava dojadila, onda su ga dokraj-čili — reče Jim.

— Osjećaš li se sada bolje, Jim? — upita ga Ezra.

— Ne osjećam se ni bolje ni gore, Ez. Al' moram nešto poduzeti, inače ću poludjeti. Eto, to je sve. Neću se osjećati ništa bolje dok ne objesimo ovu dvojicu razbojnika.

— To prepustimo ocu — pokušao ga je urazumiti Pete Druncan koji je dotad šutio.

— Nemoj se uzbuđivati, Jim Osta-lu dvojicu smo mi presreli. Započe-li su borbu. Obojica su poginula — pokušao ga je primiriti Brigham.

— Uštedjeli ste mi streljivo. Ali ova dvojica ovdje, ove dvije propali-ce, sad moraju umrijeti. Brig. Od-mah sada — reče Jim glasom pu-nim mržnje.

— Neka tvoj otac o tom odluči — razumno će Brigham.

Svi su bili mirni i šutljivi osim Jima. Slušali su s puno štovanja Brighama. Trace opazi da su ga

momci štovali ne samo zbog njego-vih godina, nego da su ga i voljeli.

— Moramo Julesa odvesti kući — reče Ezra, najstariji brat, kad su sti-gli do križanja. Zakrenuo je cestom koja je vodila prema njihovu domu, a ostali su pošli za njim. Jim pogle-da u dvojicu zarobljenika zakrvav-ljenim očima iz kojih je sijevao bi-jes.

— Naprijed — zareža na njih Jim i oplete ih bičem.

— Čeka nas grdna gužva u gradu — reče Brigham i pogleda Tracea zabrinutim očima pošto su i njih dvojica krenuli za braćom.

XII

Neki nepoznat čovjek, srednjih godina, krhke građe, bljèdoplavih očiju, vrzmao se po ranču kad se Trace vratio na Triangle-X idućeg dana. Po njegovu hodu Trace je zaključio da bi mogao biti profesio-nalni revolveraš. Crowe se nije ni potrudio da mu ga predstavi.

Traceu se činilo da je Crowe nestrpljivo očekivao dolazak tog čovjeka i da se vrlo obradovao kad ga je vidio. Sharp James, Crowe i došljak zatvorili su se u brvnaru gdje su proveli skoro cijeli dan.

— Nelse, čini mi se da se ovdje nešto gadno kuha — napomenuo je Tom Curry kad je došao u kovačni-cu gdje je Trace potkivao konja.

— Sve mi se čini da ću morati otići odavde i kupiti sebi ranč i pri-je nego što sam mislio — odvрати mirno Trace.

— Ne razumijem vas, Nelse. Sve oko nas vri, a vi ste hladni ko led — reče Curry i namršti se.

— Ja radim svoj posao i nikoga ne diram sve dok mene ostavljaju na miru.

— Ne znam što da mislim. Čini mi se da oko nas zemlja gori, a ja nigdje ne vidim ni jednog jedinog plamička — gotovo će srdito Tom Curry.

Isti osjećaj mučio je i Tracea, ali on je držao jezik za zubima.

— Upregnite konje u kola, Tom. Dovest ćemo voz soli iz grada, a ujedno ćemo izmaknuti Croweovoj zlovolji.

Najprije su se zaustavili kod Brighamama Marxa da popiju čašicu domaćeg viskija i da se malo zagriju i spriječe prehladu jer ga je Brigham pekao samo u zdravstvene svrhe.

Brigham je pažljivo slušao svaku riječ koju mu je Trace rekao o dolasku nepoznata čovjeka na Triangle-X.

— Sudeći po opisu, to mora da je Harvey Logan koji je nekoć pripadao Carsonovoj družini — reče Brigham i nastavi pričati novosti iz Sundowna.

Stanovnici Sundowna uplašili su se nasmrt i nisu se usuđivali ništa poduzeti protiv razbojnika koji su postajali sve drskiji i drskiji. Gospođica Abby zatvorila je školu poslije upada pijanih protuha koji su rastjerali učenike. Crvenokosa Jade preselila se u brvnaru u Sunupu, kako su je nazivali razbojnici. Svi su držali da nikom nikada neće uspjeti pronaći Carsonovo zlato, osim ako ne udari potres, pa se zemlja otvori i izbaci ga na površinu.

Tracea je pogodila vijest o Jade. Nije mu išlo u glavu da se Jade priključila razbojničkoj družini, premda ga to i nije toliko čudilo s

obzirom na to da je vrlo dobro znao tko je Jade Carlin.

— I najbolje bi bilo da se to zla to nikada i ne pronađe — napomenuo je Tom Curry.

— A kad ćete vi imati svoj ranč i na njem loviti bizone? — upita ga na kraju Brigham.

— Čini mi se uskoro. Naišao sam na zemljište s prekrasnom zelenom uvalom i krdom bizona — odgovori Trace koji je mnogo jahao tim krajevima posljednjih nekoliko tjedana.

— Jedva čekam da dođem k vama i da se najedem mesa bizona s ražnja — pripomenu Brigham.

— Uvijek ste dobrodošli Brig. A sad je vrijeme da Tom i ja pođemo za poslom — reče Trace i ustane.

Susreli su Abby na ulici. Poslao je Toma naprijed s kolima, a on je pozva po imenu i ona stane. Pogledala ga je hladno i gotovo prezrivo, kad je skočio s kola i pristupio joj.

— Mora da sam vam se gadno zamjerio kad me tako ružno gledate — reče Trace napola u šali, napola ozbiljno.

— Kako ljubav, Trace? — upitala je uz posprdan smiješak.

— Kakva ljubav, pobogu? — začuđeno će Trace.

— Ne pravite se lud. Žene imaju dug jezik i uživaju hvaliti se svojim uspjesima kod muškaraca. Jade mi je rekla sve o vama ... i njoj.

Kao da ga je grom ošinuo. Po kiselu osmijehu vidjelo se da se silno razgnjevio.

— Sve od vašeg prvog susreta, pa do vašeg zajedničkog života — reče u razbojničkoj kolibi — nastala je Abby. Spustila je pogled da mu ne mora gledati u oči, a onda se naglo

okrenula i žurnim korakom pošla niz ulicu.

Potrčao je za njom, stavio joj ruku na rame i zaustavio je.

— A sad vi trenutak šutite i saslušajte me. Reći ću vam istinu o meni i Jade — rekao je strogim glasom.

Stala je kô na mjestu ukopana, ali se nije okrenula.

— Molim vas, gospodine Trace, nemojte me gnjaviti. Ništa više ne želim od vas čuti — odbrusila je odlučnim glasom Abby.

Ostao je stajati bez riječi, gledajući je u leđa kako odlazi.

— o —

Stigli su kasno uveče na Triangle-X i Curry je otišao odmah spavati, jer je bio mrtav umoran. Čim je raspregao zapregu i konje odveo u staju, Trace uđe u kuću i navrati najprije u kuhinju. Čim ga je pozdravio, kuhar Wing pođe postaviti stol za nj u blagovaonici gdje su sjedili Crowe, Sharp James i onaj došljak i pričali nešto ispod glasa.

Trace pride izljevu, pritisne laktom crpku i umije lice hladnom vodom. Polagano je obrisao ruke i upravo se češljao kad je čuo mukao udarac iz blagovaonice. Wing se vratio u kuhinju, stavio njegov tanjur i šalicu na kuhinjski stil, i tužno pogledao Tracea.

— Gazda reći vi večerati ovdje — izjavi šaptom Wing.

Trace mu pride i zagleda se u njegove rasječene usne. Krv mu je kapala iz usta po košulji.

— Odakle ti to? — začuđeno će Trace.

— Gazda ne voli ja stavim tanjur za vas u blagovaonica — odgovori Wing, a Trace opazi da mu je Crowe izbio prednji zub.

— Upregni dvokolicu i otiđi odmah u Sundown do Brigham Marxa da ti to previje — naredi Trace.

— Idem, idem — reče Kinež i nestane iz kuhinje.

Trace je u tišini pojeo svoju večeru u kuhinji, stavio prljavo suđe na štednjak i otišao ravno u svoju sobu.

Probudilo ga je bjesomučno lupanje po vratima njegove sobe. Vani je bio još mrak.

— Tko je? — upitao je sneno.

— Crowe. Gdje je onaj pogani Kinež? — mrzovoljno povika Crowe s druge strane vrata.

— Poslao sam ga u grad da mu Brigham previje ranu. Dobro ste ga mlatnuli po zubima.

— A tako, sad već gospodarite! mojim slugama. Nego, slušajte, odlazim u praskozorje i želim svoj zajuttrak. Budući da ste poslali kuhara u grad, sad mi izvolite prirediti zajuttrak i to brzo — zareža Crowe.

Trace stisne šake i ustane iz kreveta. Zamislio se. Ne, nema smisla da sad plane. Još nije spreman da ode... još ne.

— Dolazim odmah — odgovorio je Trace i počeo se oblačiti.

Crowe je stajao uz štednjak, a Sharp naslonjen na vratnice blagovaonice kad je Trace ušao u kuhinju.

— Želim kavu i to brzo. Da se niste pačali u tuđe poslove, već bih davno bio izjahao — prekori ga Crowe.

Trace podigne lonac s kavom sa štednjaka, koja je ostala od jučer, promućka je i sasu Croweu u lice.

Crowe ustukne korak i posegne za revolverom jednom rukom, dok je drugom brisao talog od kave s lica. Trace skoči i istrgne mu revolver.

ver iz ruke i gurne od sebe. Crowe se spotakne, padne i ostade ležati. Trace uperi revolver u Sharpa, koji nijemo podigne ruke uvis. Trace izađe natraške iz kuhinje, držeći Sharpa na nišanu cijelo vrijeme.

Potrčao je niz hodnik u svoju sobu. Nije upalio svjetiljku. Na brzini pobacao je svoje stvari u telećak i izvukao se kroz prozor u dvorište. Osedlao je konja i odjahao u Sundown upravo u času kad je nebo počelo rudjeti.

Zavezao je konja ispred Brighamove kuće i ušao. Domaćina je zatekao pri doručku.

— Odlučio sam da kupim ranč — reče Trace poslije pozdrava i pošto ga je jedna od Brighamovih žena poslužila kavom.

— Što tako naglo? — začudio se Brigham.

— Odličnu kavu kuhaju vaše žene — reče Trace, praveći se da nije čuo pitanje koje mu je postavio Brigham.

— To im je posao, a vas nitko ne sili da govorite o svojim nakanama — malo će uvrijeđeno Brigham.

— Ali nemam dosta novaca — nastavi Trace.

— Vele da vi znate gdje je Carsonovo zlato. Zašto ga ne pokupite? — reče Brigham, a oči mu se suziše.

— Obična naklapanja. Da znam, već bih ga davno pokupio.

— Poznajem neke ljude koji su došli iz Kanade i kupuju bizone za nacionalne parkove u Kanadi, jer su kod njih bizoni istrijebljeni. Staju kod udovice Jamson i traže nekog s kime bi mogli sklopiti posao — obavijesti ga Brigham.

— Idem s njima odmah porazgovoriti. Hvala za kavu — reče Trace, odgurne stolicu i ustane.

Upravo se spremao izaći kad se na vratima stvori Ezra Druncan. Kimnuo je svima u znak pozdrava i otkopčao kaput.

— Vas tražim, Trace. Žena Carlin je javila da Utah i Arizona dolaze da oslobode Julesove ubojice — reče Ezra.

— Gdje su ubojice zatvorene? — upita ga Trace.

— U biskupovu skladištu, u dnu kolskog dvorišta — odgovori Ezra.

— I mi idemo s vama, Trace — reče Brigham i ustane.

— Nemojte biti ludi, možete poginuti. To je moj posao kojim se bavim već godinama kao što se vi bavite ratarstvom i stočarstvom. Nije to za vas i nemojte me pratiti — odbije ih Trace.

Izišao je iz Brighamove kuće i uputio se u središte grada gdje se nalazilo biskupovo skladište. Zaobišao je kolsko dvorište, promotrio okoliš, a potom ušao. Zaustavio se ispred skladišta i pritajio, priljepivši se uza zid. Nije morao dugo čekati. Dolazili su iz suprotna smjera s revolverima u rukama. Utah, čim ga je opazio, podigao je ruku, nanišanio i opalio.

Prvi metak prozviđao mu je iznad glave i zabio u drveni zid skladišta. Kad je Arizona ispalio svoj prvi metak, podigao se oblak snijega nedaleko od Tracea.

Trace se okrene prema Utahu, nacilja i potegne obarač. Utah, koji je upravo zaokrenuo konja, pada pogođen nauznak preko konjskog repa i sklizne u snijeg. Tad se naglo podigne na koljena prije nego je ponovo pao licem u snijeg.

Arizona je skočio s konja i opreznim se korakom približavao Traceu čekajući pogodan trenutak kad će

biti siguran da će ga njegovo zrno usmrtiti. Zapucali su istog trena, i Arizona i Trace, ali samo je Traceov metak pogodio cilj. Arizona se trgnuo, zanjihao, razjapio usta i izvalio u snijeg koji se sve više crvenio od njegove krvi.

Iza zastora na prozoru, zajedno s ostalom ženskadijom u njihovoj kući, Abby Druncan promatrala je borbu. Vidjela je Tracea kad je potrčao za konjem koji je odlutao iz dvorišta, čula oca kako ga zove, na što se Trace nije obazirao, i gledala za njim kad je polaganim kasom odjahao niz ulicu, ne osvrćući se ni lijevo ni desno.

Trace je u tom trenutku bio jedini čovjek koji se dotad suprotstavio razbojnicima u Sundownu i Abby se pitala što ga je na to navelo.

XIII

Kanađanin Pierre Dumaine i njegov tajnik Škot Bruce Campbell saslušali su Traceovu ponudu u različitom raspoloženju. Nizak, pletati Dumaine bio je uzbuđen i nervozan, dok je Škot ostao rezerviran i sumnjičav.

— Bogami, dugo vam je trebalo da nas nađete. Mi smo već davno čuli za to krdo bizona i stoga smo i došli ovamo, zar ne Bruce? — rekao je Dumaine.

— Zapravo, ti su nam bizoni prijeke potrebni — dodao je Campbell, pošto je izvadio lulu iz usta.

— Hoćete li da nam ih prodate?

— Ali ja ih moram najprije pohvatati — objasni Trace.

— Naravno, a mi smo spremni da vam platimo tri stotine dolara za grlo — napomenuo je Dumaine.

— Ponijeli smo sa sobom i ugovor. Samo još valja da popunimo imena i datume. Bizone morate dognati u Price odakle ćemo ih vlakom prebaciti u Kanadu. Platit ćemo vam tri stotine dolara za grlo ako u krdu bude bar jedna trećina mužjaka — reče hladnokrvni Škot.

— Da vam pravo kažem, ne znam koliko je bikova, a koliko krava u tom krdu — iskreno će Trace.

— Ako u krdu ne bude trećina bikova, onda ćete dobiti dvije stotine po grlu — izjavi Campbell.

— Pogođeno — reče Trace i pruži ruku, jer i dvije stotine dolara za grlo bijaše dobra cijena.

Pošto su se rukovali, Campbell mu pruži perč da potpiše ugovor.

Cijeli je dan potratio na kupnju opreme za hvatanje bizona. Ručao je kod Brighamama. Kad je poslije ručka ugledao Winga uz kola, koja mu je za tu priliku pozajmio Al Druncan, lice mu se ozarilo.

— Vi ići u lov na bizon, sigurno onda trebati jedan kuhar — reče Wing, čim su se pozdravili.

— Svakako, svakako, Wing — odvratit Trace premda nije imao u planu da sa sobom vodi i kuhara. No, mormoni koji će mu pomoći u tom poslu bili su navikli na dobru hranu, pa će mu možda i kuhar dobro doći, a Wing je bio dobar kuhar, u to nije bilo sumnje.

Wing ga je nakon toga slijedio u stopu kao vjeran pas, kao da se boja da bi ga mogao izgubiti i ostati bez posla. Tako je otišao s Traceom i na razgovor s biskupom Alom Druncanom.

— Momci, čuli ste što je Trace kazao. Platit će vam nadnicu i bit će posla za mjesec i pol dana. Što

kažete na to? — upitao je biskup svoje sinove.

— Nadali smo se da ćete nam ponuditi da radimo za vas, pa smo se već unaprijed dogovorili da ćemo vam pomoći koliko znamo i možemo — obratio se Ezra, najstariji od biskupovih sinova, Traceu u ime svoje braće. Pete i Jim kimnuli su potvrdno glavama na te Ezrine riječi.

Abby je sjedila nijemo u kutu sobe i nije ni jedanput podigla pogled sa svog pletiva što ga je držala u krilu. Trace je napokon oduštao da uhvati bar na tren njezin pogled. Nije ga čak pogledala ni kad je odlazio.

— o —

Topot kopita njihovih konja glasno je odzvanjao uz strme padine dok su se uspinjali iz kanjona, i čuo se preko cijele visoravni. Sa sobom su vodili nekoliko rezervnih konja, kola natovarena opremom i namirnicama i alatom za potkivanje konja.

Trace je odabrao pogodno mjesto gdje su se utaborili. Nedaleko bio je malen, zatvoren klanac u koji je Trace namjeravao satjerati krdo bizona i onda ih pohvatati. Sagrađili su i koral opasan konopima. Istovarili su i alat za potkivanje.

— Kako ih kanite pohvatati? — upita Ezra kad su počeli graditi ogradu od balvana koja je vodila u čoravi klanac.

— Vrlo jednostavno, vidjet ćete. A poslije kad završimo, onda ću balvane upotrijebiti za gradnju brvnara, suša ili korala — odgovori Trace.

Tri tjedna su prošla prije nego su sagrađili ogradu od balvana.

— Završili smo najvažniji dio posla — pripomenuo je Jim Druncan kad je ograda bila podignuta.

— o —

U praskozorje idućeg dana Trace je probudio braću Druncan. Dok je prva sivkasta svjetlost obasjala nebo iznad nazubljenih gorskih vrhunaca na istoku, miris kave i pržene slanine širio se ostrim, rijetkim, studenim, planinskim zrakom. Wing je udario kuhačom po dnu limena tignja, što je značilo da je doručak gotov. Čučnuli su na pete oko vatre, a studen ih je natjerala da brzo srću vrelu kavu. Konji su bili nemirni u koralu opasanom debelim konopima. S obližnjeg brežuljka oglasio se zavijanjem zakasnjeli kojot.

Tih je dana u tešku i napornu radu Trace ponovo našao mir, a u društvu s braćom Druncan, rijetko je kad mislio na prošlost. Ti krupni i snažni mormoni znali su jedino za rad. Bili su smireni i pretjerano pobožni, što je Traceu ponekad išlo na živce.

Konji su zarzali kad su osjetili snažan trzaj uzda. Kopita su udarala po nabijenom snijegu i Trace udari u galopu prema krdu kudravih bizona koje je sinoć pronašao u preriji.

Krdo se razbježalo čim su im se približili. Braća Duncan trsila su se da dadu sve od sebe, ali kao da je bilo uzalud. Već prvog dana ustanovili su da im njihovo znanje i poznavanje krupne stoke ne koristi mnogo u hvatanju bizona.

— Pobogu, plašljiviji su od zeca! — povikao je razočarano Trace.

Ta krupna goveda koja su se iz daljine činila pitoma poput stajskih

krava, bila su mirna samo ako bi ih pustili na miru, ustanovio je Trace. Čim bi im se netko primaknuo, uznemirili bi se i onda je to bila druga priča. Okrenuli bi se iznenada i napadali kao bijesna zvjerad. Kaubojji su se tad morali čuvati da ih ne dohvate te pomahnitale životinje.

Jedan veliki bik napao je Ezru i Trace mu povika neka se čuva. Ezra je naglo podbo konja, ali ipak prekasno. Veliki bik zabio se glavom u konja i jahača. Konj se izvalio, njišteći od straha i boli, kad je Trace dojahao do njih, vičući i mašući šeširom.

Bizon je jedan trenutak zastao na mjestu, nepomičan. Tad je potresao glavom, trgnuo kusastim repom i ponovo udario konja svojom glavurdom. Konj se pokušao s mukom podići, ali su mu noge klizile po smrznutu snijegu dok se Ezra izvukao ispod njegovih kopita Trace je dojurio do njega i Ezra skoči na Traceova konja, te brže-bolje pobježe s poprišta, dok je bizon dovršavao svoj krvavi i jezoviti posao.

Prvog su dana izgubili tri konja. a nisu uhvatili nijednog bizona.

Te večeri, dok je puhao hladan vjetar i svi sjedili oko vatre i grijali se, naišao je jedan jahač. Bio je to Sharp James, maleni, žilavi revolveraš. Sjahao je i stao sa strane dok mu je vjetar vijorio oko vrata svezanim rupcem.

— Ti se zoveš Nelson Trace, zar ne? — upitao je Sharp Tracea kroza zube.

Trace ustade, a braća Druncan se razmakoše, tako da se između Tracea i Sharpa isprijecila samo logorska vatra.

— Da — potvrdio je Trace mirnim glasom.

— Whitey je bio moj brat — reče Sharp, a da nije ni okom trepnuo.

— Znam — odvrati Trace.

— Da sam znao tko si kad sam te upoznao, odmah bi te ubio — izjavi Sharp James.

— Zašto i Crowe nije došao s tobom? Sigurno si ga ostavio da me drži na nišanu iz mraka — podbode ga Trace.

James se naceri glasno i jetko. Dobacio je brz pogled, ali i oprezan, na braću Druncan, pa se povukao jedan korak od vatre.

— Ne treba meni Crowe da bih tebe ubio — prezirnim će glasom James.

— Dobro, pa što onda čekaš? — izazovno će Trace.

— Ne sad, Trace. Sad imam prečeg posla — odvrati Sharp i potrese glavom.

Kad je to čuo, Ezra Druncan se nakašljao i odahnuo s olakšanjem.

— Zašto sa sobom onda nisi poveo Jade? Ona se dobro razumije u taj posao — nastavi Trace pakosno podbadati Sharpa.

Maleni revolveraš počeo duboko disati i njihati se na petama.

— Rekoh ti da sad imam prečeg posla, Trace. Čim ga završim, dolazim da te ubijem — reče Sharp, okrene se, popne na konja i odjaha u noć.

Ezra Druncan priđe vatri i ispruži ruke da ih ugrije. Piljio je u plamen neko vrijeme, a potom pogleda Tracea.

— On je to ozbiljno mislio, Nelson — opomenuo je Ezra.

— Zašto ga nismo šćepali dok je bio tu? — upita Jim Druncan.

— Zato što se to nas ne tiče — javio se Pete Druncan.

— Ma što ti to blebečeš? Zar on nije kriv za Julesovu smrt koliko i drugi razbojnici? Kažem vam...

— Mi se u to ne smijemo umiješati — upao mu je u riječ Ezra stroгим glasom.

— Ezra ima pravo — javio se Trace i nastavio:

— Slušajte me dobro, momci. Prestat ćemo hvatati bikove jer je to za nas preteško i prenaporno. Uхватimo li u naš koral mladunčad i ženke, bikovi će sami doći — reče Trace.

— Teško da ćemo ih uhvatiti žive — dometnuo je Ezra, a ostali su se s njim složili.

— Ali mi smo plaćeni da obavimo taj posao i ostajemo s vama doklegod želite, Trace — dodade Pete Druncan.

— Svakako do sjetve — ispravi ga Ezra.

Pokupili su se bez riječi na spavanje. Prije nego je zaspao, Jim Druncan upita Ezru:

— Jesi li ikada sreo upornijeg i hladnokrvnijeg čovjeka?

— Nišam, a vjerojatno i neću — odgovori Ezra.

I s tim su mislima zaspali.

Pošto su braća Druncan otišla na spavanje, Trace je još dugo sjedio uz vatru i bdio. Duševni mu je mir bio razoren. Žalio je što se nije odmah tu obračunao sa Sharpom Jamesom.

XIV

Hvatanje bizona dobro je napredovalo poslije Traceove odluke da ne diraju u stare ratoborne bizone. Za manje od dva tjedna uhvatili su stotinu i deset što bizonica, što mla-

dih bizona. Na slobodi je još ostalo nekih pedesetak bizona. Pohvataju li i njih, Trace će dobiti tri stotine dolara za grlo, jer će tad u krdu biti više od jedne trećine mužjaka.

Najbolje od svega, pukim slučajem, upao im je u koral jedan stari bizon, očito vođa krda.

— Dobar znak — pripomenuo je Ezra, a ostali su kimnuli potvrdno glavama.

— Nađam se iz sveg srca — odvrati Trace, jer mu je još ostalo novaca da braći isplati samo jednotjedne nadnice. Oni bi zacijelo pristali da ih im isplati, kad isporuče bizone Kanadanima, ali nije želio da braća pomisle da ih iskorištava.

Kad su pohvatali gotovo cijelo krdo, Trace se spustio u Sundown po svježije konje i po novce koje mu je Drover's Bank morala poslati na Brighamovu adresu.

Zapazio je da je njegov lov na bizone i te kako uzbudio duhove u Sundownu. Našao se tu i neki novinar iz Salt Lake Cityja po imenu Burden koji je želio da sve zna i vidi, pa je obasuo Tracea s mnogo pitanja. Napokon je Trace čak pristao da ga povede sa sobom u logor.

Pošto je obavio kupovinu, Trace je navratio kod biskupa Druncana, koji ga je pogostio kao starog i dobrog prijatelja. Dok su sjedili i pričali o hvatanju bizona, Trace je sve vrijeme istezao vrat ne bi li gdje ugledao Abby, ali je nigdje nije vidio.

— o —

Gomila ljudi pratila je Tracea u logor. Dvadeset i petorica mormona dobrovoljno su mu ponudili pomoć. S njihovom pomoći svi su bikovi

začas bili utjerani u slijepi klanac i pohvatani.

— Kako ćemo ih odagnati do željeznice u Priceu? — upitao je te večeri Ezra, pošto su se ostali mormoni vratili kućama. Ostala su samo braća Druncan, onaj novinar iz Salt Lake Cityja i kuhar Wing.

— Zavezat ćemo starog bizona, vođu krda konopima oko vrata, a ostali će ga slijediti — objasni Trace.

— Dobro smišljeno — prizna Ezra.

Novinar Burden ostao je s Traceom uz vatru duboko u noć, pošto su braća Druncan otišla na počinak.

— Poznajete li vi čovjeka niska rasta po imenu Harvey Logan? — upitao je novinar Tracea poslije duge šutnje.

Trace potvrdno kimne glavom, premda ga nije poznavao osobno.

— Mnogo se zanimao za vas, kako napredujete u poslu i kad mislite dognati krdo u Price, iako nije došao ovamo da vam pomogne — nastavio je Burden.

— A zašto ga to zanima? — začudio se Trace.

— Ne znam, ali netko mi reče da je pripadao Carsonovoj družini i da je bio s njim kad je opljačkao ono zlato u šipkama.

— Čuo sam i ja tu priču. Vi ste zaista dobro obaviješteni — priznao je Trace.

Burden je ustao. Bio je srednjeg rasta, a lice mu je krasio uredno potkresan siv brk.

— To spada u moj posao — reče Burden, protegne se, zijevne i pođe na spavanje, ostavivši Tracea sama s njegovim mislima.

Trace naglo trgne glavu na iznenadnu riku iz korala u slijepom klanacu. Skočio je na noge upravo u trenutku kad je stari bizon, krdovođa, poveo stado niz klanac. Zemlja im je podrhtavala pod nogama, pa se nizbrdice rušilo suho drvlje i kamenje. Stari je bik stigao upravo do ograde od balvana, kad je Trace potrčao po svog konja, pozivajući iz sveg glasa ostale.

Pomahnitali bizon prošao je kroz ogradu od balvana kao da je od čačkalica. Grmljavina stada probudila je braću Druncan. Potrčali su na konje i pokušali da krdo skrenu natrag u klanac. Sklonili su se u stranu kad je Trace opalio metak u zrak iz svojeg revolvera ne bi li tako skrenuo vođu krda, ali mu se ubrzo i on morao skloniti s puta. Trace tad zaustavi svog konja, koji je sav podrhtavao od straha, i podigne ruku.

Družina se okupila oko njega. Nijemo su sjedili na konjima i promatrali kako tamne sjene njišućih bizonskih glava promiču mimo i slušali duboko mukanje, sve dok nije zamrlo u daljini.

— Odoše — javio se prvi Trace.

— Sjetva će prije nego ih uspijemo ponovo pohvatati napomenuo je Ezra.

— Ali mi ćemo ostati da ti pomognemo — vatreno će Jim Druncan.

— Ne, hvala vam, momci, ali više nemam novaca da vam isplaćujem nadnice.

— Jim ima pravo. Ostat ćemo, a zaostatke ćete nam isplatiti kad prodate krdo — složio se Ezra sa svojim mlađim bratom.

— Ne, nikada na to ne bih pristao. Hvala vam, ja ću se već nekako snaći — odvрати Trace ponosno.

Braća nisu više izustila ni riječi. Pošli su na spavanje, a sutradan u zoru vratili su se kući u Sundown.

Burden koji je ustao u praskozorje upravo se vratio iz klanca dok je Trace pio kavu koju mu je skuhao Wing. Najradije bi bio odjahao nekamo daleko gdje ga nitko ne pozna, toliko se osjećao poraženim i malodušnim.

Novinar je čučnuo s druge strane vatre, točno nasuprot Traceu.

— Imate li mnogo neprijatelja koji vam žele napakostiti — upitao je Tracea, dok mu je Wing pružao lončić tople kave.

— Imam, dva-tri. A zašto me to pitate? — začudio se Trace.

— Pogledajte što sam našao u klanu — reče Burden i baci u snijeg pred Tracea oveći čađav kamen.

— Što je na njemu tako neobično? — upita Trace i podigne obrve.

— Pomirišite ga — ponuka ga Burden.

— Smrdi na petrolej — ustanovi Trace.

— I čađav je. Vidite, netko je vjerojatno poprskao slamu petrolejom, zavezao je oko kamena i bacio s vrha strmine u klanac među bizone, a životinje su se nasmrt uplašile i dale u bijeg — objasni Burden.

Trace je šutio, zamišljen.

Sve se slagalo, sve mu je u času postalo jasno. Crowe, Sharp i Logan umjesto da ga otvoreno napadnu i s njim obračunaju, odlučili su se da ga najprije upropaste.

Poslije doručka Burden je odjahao iz logora, pa su Trace i Wing ostali sami.

— Danas niste ništa doručkovali, samo kavu — reče Kinez i stane uz Tracea.

— Zapelo bi mi u grlu i udavilo bi me — odgovori Trace kojem nije bilo do jela.

Wing kimnu glavom u znak razumijevanja.

— Dodite, gazda, ja vama pokazati nešto što sam našao — rekao mu je Kinez povjerljivim glasom, okrenuo se i otkaskao prema slijepom klanu.

Trace ustane i pođe za njim. Iz neka nepoznata razloga srce mu počeo usporeno i teško udarati i on požuri. Kuhar je pošao uz sam rub strmine u dnu klanca, zabrinuto pogledajući preko ramena, da vidi slijedi li ga Trace.

Zaustavio se uz gust grm iza kojeg se skrivala udubina u stijeni. Slučajan prolaznik nikad je ne bi uočio, a usto je netko na ulaz nabacao hrpu kamenja.

Wing se okrenuo prema Traceu, domahnuo mu rukom da priđe bliže i nasmiješio se. Potom se sagnuo, razbacio kamenje s ulaza i rukom odgurnuo gusto grmlje.

Traceu odmah sinu što je Wing mogao naći u udubini stijene. Kleknuo je na jedno koljeno i rukom iz udubine izvukao polugu bez sjaja, bakrenaste boje, koja se zlačano sjajila samo na jednom svom kraju, gdje su se vidjeli tragovi struganja.

— Carsonovo zlato — izusti šapatom Trace i uspravi se.

— o —

Stajali su u dnu klanca, a iznad njih na jutarnjem nebu treperile su

blijedo posljednje zvijezde. Oštar vjetar udarao je s gorja Henrys i ujedao im obraze studenim zubima. Zlato je ležalo pred njihovim nogama, Carsonovo blago, i Trace se pokušao sjetiti kako je nekad davno zamišljao taj trenutak, ali nije mu uspjelo.

Wing se nacerio.

— Čovjek Crowe i čovjek Logan. Oni ga našli prošle noći. Oni rastjerati bizone da ga mogli uzeti iz rupe. Uspjeli ih otjerati i vama dati veliku neugodnost i muku — pjevusjećim ga glasom obavijesti Wing.

— Crowe i Logan, kažeš. A gdje je u to vrijeme bio Sharp James? — zapita Trace.

— Čovjek Sharp vas tražiti. Crowe mu rekao vi mu ubili brata. Rekao mu vi ići u Price. Bježite sad brzo! Čovjek Sharp vas ubiti kad vas nađe — savjetovao mu je kuhar Wing.

— A kako si ti pronašao zlato? Odakle znaš kamo je otišao Sharp? — zapita Trace.

— Ja znam. Ja njuškao okolo dok vi i mormoni hvatali bizone. Skrio se blizu i čuo čovjeka Crowea i čovjeka Logana govoriti, uvijek tako govoriti i govoriti — objasni kuhar.

Trace duboko uzdahne, a leđima mu prostruji jeza.

— Prokletstvo! Idem u logor po kola, Wing. Čekaj me ovdje. Natovarit ćemo zlato na kola i otići brže-bolje odavde prije nego se vrati Crowe — odlučio je naglo Trace.

Wing zaškilji i pogleda lukavo u Tracea.

— Prava hrpa od puno novaca, gazda. Sad vi bogat. Možda i Wing bogat. Što kažete, gazda? — upita Wing.

— Wing, ovo zlato nije moje. Ono pripada drugima, jednom velikom poduzeću. To zlato nije naše, razumiješ? — pokušao ga je razuvjeriti Trace.

— Razumijem, gazda, razumijem ja dobro. Ja čekam ovdje, vi idite po kola — odvrati Wing pomalo tužnim glasom. Kleknuo je i podigao jednu zlatnu šipku, te je uze milovati svojim dugačkim tankim prstima.

Trace se trčećim korakom vratio u logor po kola. Već je bio svanuo bijeli dan kad je upregao konja u kola. Odvezao se natrag do klanca i nastojao je da dođe što bliže onoj udubini u kojoj je bilo skriveno Carsonovo zlato. Kola su se drmusala preko oborenih debala i velika kamenja, sklizala po snježnoj prtni. Skočio je preko prednjeg kotača u snijeg i potrčao niz klanac do udubine u stijeni gdje je ostavio kuhara Winga da ga čeka.

Stao je kao gromom ošinut, proklinjući sudbu i psujući svoju lakomislenost i nebrižnost. Crowe i Logan stajali su ustobočeni nad kuharom, koji je ležao ispružen u snijegu pod njihovim nogama i krvave glave, pa kad se Trace naglo zaustavio, obojica su u nj uperila revolvere.

Crowe se slavodobitno i samozadovoljno smješкао kad ga je ugledao.

— Hvala vam što nam dognaste kola. Uštedjeli ste nam velik trud. Vi uvijek na sve mislite, zar ne? — upita podrugljivo Crowe. Potegnulo je otonac revolvera i opalio. Udarac zrna okrene Tracea na peti i sruši ga preko grma.

— Pucaj, što čekaš! Pucaj, ubij ga! — derao se što je jače mogao Harvey Logan.

Trace je dospio da izvuče revolver iz toka, da se obrne i otkotrlja u stranu iza grma dok mu je Crowe prilazio, napinjući revolver. Trace ispruži ruku i potegne obarač. Crowe ispusti revolver i uhvati se objema rukama za trbuh.

— Pogodio me! — zastenjao je.

Logan otvori na Tracea žestoku vatru iz revolvera i zrna počеше fijukati oko Tracea. Trace se podigne na koljena kad se Logan počeo povlačiti, natežući otponac i pucajući što je mogao brže. Tad se spotakas, zapleo nogama i pao, te glasno jauknuo. Iz svog klečećeg položaja, iza grma, Trace opazi Kinezov nož zarinut u Loganov vrat.

Posrćući, Wing se uspravi dok mu je krv curila niz lice.

— Je li gazda ranjen? — upitao je Kinez brižnim glasom, okrenuvši prema Traceu svoje spokojno lice.

— Ni više ni manje nego ti — odvratila je Trace pošto se podigao na noge, nesigurna koraka i s osjećajem mučnine u želucu.

Čim je ustao, osjetio je topao mlaz krvi kako mu se slijeva niz ruku i kapa s vršaka prstiju. Pregledao je ranu. Zrno je udarilo u metalnu kopču opasača i skrenulo u lijevu podlakticu, otvorivši površinsku ranu. Obamrlost je popustila i u ruci mu je čamila samo potmula bol slična zubobolji.

Wingova je glava bila rasječena na mjestu gdje ga je Crowe mlatnuo revolverom. Zavili su jedan drugom rane kako su najbolje znali i mogli komadima povoja koje su odrezali s Traceova rupca što se

nosi oko vrata. Kad su zavili rane, dali su se na posao. Najteže im je bilo hodati po snijegu i kamenju dok su prenosili teške šipke zlata niz klanac do kola.

Upravo u trenu kad je Trace podigao nogu na glavčinu kotača da se popne u kola, iznebuha pojavila se Jade Carlib. Sišla je niz strmu padinu klanca, vodeći za sobom svog konja. Zaustavila se desetak koraka od Tracea i nesvjesno podigla ruku i poravnala razbarušenu kosu, što je djelovala neskladno s njezinim cijelim izgledom. Lice joj je bilo prljavo, kosa raščupana, a hlače rasparane i kroz rupu na nogavici vidjela joj se gola noga kad bi vjetar zavijorio dronjcima.

— Našao si ga napokon — izustila je gotovo bez daha, a oči je izbečila u zlatne šipke.

— Da. Sve je tu u kolima osim onih nekoliko unci koje je Jules sastrugao s jedne šipke... za tebe — odvratila je Trace mirnim glasom.

Otrgla je pogled od zlata i zagledala se u Tracea.

— Sve je tu... za mene, za tebe... za nas — prošaptala je uzbuđeno.

— O ne, varaš se, Jade — odgovori Trace.

Spustila je pogled na svoje noge, a rukom je ponovo poravnala kosu.

— Prijava sam, ali kad se opet uredim i dotjeram, zaboravit ćeš kakva sam sad, zaboravit ćeš prijavu Jade Carlin. A tad, kad opet budem lijepa, tad ću ti pružiti sve o čemu sada možeš samo sanjariti, sve što muškarac može poželjeti da dobije od jedne žene. Sve što tebi treba — izgovorila je žustro pomalo kreštavim glasom.

— Ovo zlato nećeš ni dotaknuti dok sam ja živ — odgovori odlučno Trace i potrese glavom.

Wing je nešto promrmljao na svom materinskom jeziku, ali oni na to nisu obraćali pažnju.

— E, baš hoću! Ti me nećeš u tom spriječiti, znaj! — povikala je zadihano Jade dok su joj se prsa dizala i spuštala od bijesa. Naglo je izvukla revolver i drhtavom rukom, u tren oka, ispucala svih šest metaka u Tracea, ne pogodivši ga ni jednim jedinim zrnom.

Odbacila je revolver, okrenula se i potrčala svom konju, te žurno počela izvlačiti pušku iz toka u sedlu. Izvukla ju je i ubacila metak u cijev upravo u času kad je Trace krenuo prema njoj, znajući da do nje ne može stići prije nego Jade zapuca. Uprla je pušku o rame, naciljala u njega, prljavi joj se obraz priljubio uz kundak puške, a prst zgrčio oko obarača.

Hitac prasnu iz daljine i Jade se najprije ukoči, a potom trgne unatrag tako naglo da joj je šesir pao s glave i otkotrljao se po snijegu nošen vjetrom. Kundak puške udari o tlo i puška opali. Jade se naslonila na konja, a zatim polagano kliznula u snijeg i sklupčala se.

Trace joj se u trku približi, klekne i izravna joj tijelo. Zamršena crvena kosa prosula se i presavila preko njegova koljena. Otkopčao joj je košulju, a kad je strgao donje rublje ugledao je oko rane glatku bijelu put njezinih prsa.

— Ustrijelio si me, Trace — šaptala je drhtavim glasom punim boli i zaklopila zelene oči.

— Ne, Jade, nisam to bio ja, ne ja — gotovo je zavapio Trace.

Uto je do njih dojahao Burden, još uvijek držeći pušku u ruci. Sjahao je.

— Je li mrtva? — upitao je ravnodušnim glasom.

Trace se uspravio, a lice mu se iskrivilo od strašne srdžbe.

— Ne, još nije — procijedio je kroz zube i prišao mu stisnutih šaka.

— Što vam je, čovječe? Zar ste poludjeli? Čekajte malo, zaboga. Ja sam Pinkertonov agent... počeo se opravdavati Burden.

— I to vam, mislite, daje pravo da ustrijelite jednu ženu? — srdito će Trace.

— Da ja nisam nju, ona bi vas. Slušajte, čovječe, ja sam vam spasio život — pokušao ga je urazumiti zbunjeni Burden.

— Nosite se k vragu! Zajašite i tornjajte se oдавде, Burden, prije nego vas ubijem — zarežao je Trace. Srdžba ga je toliko zaslijepila da je poželio da golim rukama zada vi tog čovjeka.

Burden se nije ni koraka pomaknuo. Ukrutio se i isprsis, te strogo pogledao u Tracea.

— Slušajte, došao sam po to zlato i ja ću ga uzeti i vratiti zakonskim vlasnicima bez obzira na... — službenim je tonom govorio Burden.

Trace zamahne šakom i udari Burdena posred lica prije nego je ovaj završio rečenicu. Burdenova glava poletje u trzaju unatrag, ustuknu korak, koljena mu popustiše i skljkoka se u snijeg. Iz nosa i rasječen ne usne curila je krv. Trace mu priđe, sagne se, ispruži ruku i uhvati ga snažno za košulju na prsima, te ga podine na noge. Dovukao ga je do konja i bijesno ga na nj bacio. Burden se uspravi, obriše rukavom

krv s lica i potrese glavom da razbistri mutne oči.

— Ubit će vas kô šugava psa ako smjesta ne odete odavde — dobaci mu prijetećim glasom Trace.

Burden ga je dugo šutke promatrao, potom potvrdno kimne glavom i prije nego se popeo na sedlo, dobacio još jedan kratak pogled na Jade i Winga koji je nijemo promatrao što se zbiva.

— A Pinkerton vas je hvalio kao najboljeg agenta kojeg je ikada imao u tom poslu — zamjerio je Bruden Traceu s natruhom prezira u glasu, gledajući ga u oči. Potom je zanjihao glavom, kao da se nečim čudi, podigao uzde i odjahao.

Trace je oprezno i nježno podigao Jade i prenio je na kola, a potom se i sam popeo i sjeo uz nju. Domahnuo je Wingu rukom da priđe i pokazao mu prstom na uzde što su visjele prebačene preko kočijaševa sjedala.

— Opleti ih bičem i vozi brzo u Sundcwn, Wing, molim te. — Ne želim da Jade umre — rekao je Kinezu.

S Wingova je lica nestao njegov uobičajeni smiješak. Kad se popeo na kola, zanjihao je glavom u čudu i rekao:

— Gazda, njoj više nema spasa.

— Tjeraj već jednom te konje i ne blebeći koješta, klipane! — izderao se Trace.

XV

Jade je neko vrijeme šutjela dok su se drmusali niz klanac, a onda je odjednom prozborila gotovo jakim glasom.

— Ja sam kriva za Julesovu smrt, Trace. To je jedno od mnogih mojih zlodjela za koje se kajem. Jedno od mnogih, zapamti.

— Šuti, molim te — rekao je strogo Trace.

— Ne, neću. Moram ti reći istinu. Ja sam rekla Croweu. Rekla sam mu da Jules zna gdje je skriveno Carsonovo zlato. Valjda znaš da je Crowe bio zapravo Carsonov gospodar?

— Pretpostavlja sam.

— Naravno, što te to uopće i pitam. Pinkertonov detektiv mora imati nos za te stvari — rekla je i nakašljala se. Krv se zapjenila na usnama i Trace je obrisao rukom.

— Ja sam im rekla, a oni su ga uhvatili. Mučili su ga. Nije im htio odati gdje je zlato, pa su ga ubili. Bila sam pohlepna i zla, Trace. I onoj djevojci Abby zagorčila sam život... Rekla sam joj da si moj ljubavnik, Trace! A?

— Uopće te ne slušam što tu lupešaš. Šuti i odmaraj se — naredi Trace.

— Ti si prečestit čovjek da bi bio Pinkertonov agent — ustvrdila je Jade.

Kad su izbili iz klanca na visoravan, Ezra Druncan im je dojahao u susret. Sjahao je i popeo se u kola.

— Jeste li teško ranjeni, Trace? bilo je prvo što je Ezra upitao. Pogledao je u Jade i potresao zgražajući se glavom.

— Ne, nisam. Jeste li sreli Burdena? On vam je ispričivijedao što se dogodilo, zar ne? — upitao je Trace.

Ezra zakima potvrdno glavom.

— Jade je teško ranjena. Odjašite, molim vas, naprijed i javite

Brighamu da mu dovozimo teškog ranjenika — nastavio je Trace.

— A gdje je Elias Crowe? — upita zabrinutim glasom Ezra.

— Poginuo je. Ubio sam ga, nje ga i Logana. Crowe je pripadao Carsonovoj družini, Ez — izjavi Trace.

— Znam. Crowe im je zapravo bio vođa, premda je Carson zadržao opljačkano zlato za sebe. Crowe je našao kartu na kôjoj je bilo ucrtano mjesto gdje je zakopano zlato i obavijestio je šerifa da se Carson sprema napasti vlak. Carson je upao u stupicu. Pošto je Carson ubijen, Crowe je pošao po zlato, ali je ustanovio da je karta lažna i da ga je Carson nasamario.

— Carson je bio velik lisac — doda Trace.

— I pametan čovjek. A sad idem obavijestiti Brighama da se pripremi da zaliječi rane djevojci — rekao je Ezra i pogledao u oči Tracea, te dodao:

— Abby je zabrinuta zbog vas.

— Zbog mene? Zašto? — začudio se Trace.

— Zato što si je zaljubljeno gledao. Dala bih svoju desnu ruku da mene samo jednom tako zaljubljeno pogledaš. A budući da nisi bio svjestan svojih pogleda, nisi mogao shvatiti ni njezine — odgovorila je Jade umjesto Ezre.

— Mislio sam... eto, mislio sam, da me ona neće jer ja nisam mormon — reče Trace i pogleda u Ezru.

— Zaboga, čovječe, pa i vi ste ljudsko biće kao i mormoni — odvrati mirno Ezra, skoči s kola, vine se na sedlo svog konja i odgalopira preko visoravni.

—○—

Jade je bila u dubokoj nesvijesti kad ju je Trace unio u Brighamovu kuću. Abby ih je dočekala pred kućom blijeda lica i nervozna, ali željna da pomogne. Pošla je ispred Tracea i pomogla mu da je položi na krevet, a potom ga je izgurala iz sobe.

Većina muškog stanovništva Sundowna okupila se u velikoj dnevnoj sobi u Brighamovoj kući. Svi su imali ozbiljna lica i bili tihi. Pogledavali su u vrata iza kojih je Brigham pokušavao spasiti život Jade, ali Trace je znao da im misli nisu zaokupljene brigom za crvenokosu ženu koja se borila za život.

— A što mi sad ovdje čekamo? — glasno ih je upitao Jim Druncan, pošto je najprije duboko uzdahnio i tako razbio grobnu tišinu u sobi.

Nitko mu nije odgovorio, već su se svi počeli polagano kretati i izlaziti iz sobe, te su pošli raštrkano prema razbojničkom sastajalištu. Razbojnici su se bučno zabavljali i pijančevali u jednoj od svojih brvnara u Sunupu. Mormoni su se tiho rasporedili u strijelce oko brvnare i Ezra Druncan pozvao je glasno razbojнике da iziđu. Buka i pjesma nisu utihle na njegov poziv, ali je jedan razbojnik pomolio najprije glavu, a potom izišao i stao na vrata brvnare. Pogledao je naoružane mormone pijanim i mutnim očima i bez riječi se povukao u brvnaru. Buka se odjednom stišala kao da je rukom odrezana.

Izišli su iz brvnare, nagnuvši na vrata, točno pod cijevi pušaka naoružane potjere. Ezra Druncan istupi pred razbojнике.

— Nelson Trace našao je Carsonovo zlato i ono će biti vraćeno zakonitim vlasnicima. Crowe je mrtav. I Logan je mrtav. A sad poslušajte što smo vam došli reći: Ako se netko od vas zadrži ovdje u Sundownu i poslije zalaska sunca, objesit ćemo ga. Stoga vam savjetujemo da se tornjate odavde dok vam je još glava na ramenu — zaprijetio je Ezra Druncan svečanim glasom kao da im govori s propovjedaonice.

Svi su mormoni ostali na svojim mjestima u tišini, koja je nastala nakon Ezrina govora, dok su razbojnici izlazili iz brvnare, noseći preko ramena svoje rance, ostavljajući za sobom bar isto toliko stvari koliko su i ponijeli sa sobom. Odjahali su u smjeru Pricea, a da nitko nije ni zajuškao po starom kaubojskom običaju.

Mormoni su se počeli vraćati u grad kad im je i posljednji razbojnik nestao s očiju, a Trace je ostao sam i zamišljen pred razbojničkom brvnom koju su građani Sundowna prezirno nazivali razbojničkim sastajalištem.

S njihovim je odlaskom kucnuo i čas mog odlaska, pomislio je. Odlučio je da i on otiđe iz Sundowna još iste večeri, budući da su razbojnici otišli, on više nije imao što tražiti u tom gradu s kojim su ga vezivale samo tužne uspomene.

Istina, bez njega Carsonovo zlato nikada ne bi bilo vraćeno pravim vlasnicima, premda je on iskreno želio da postane rančer i zaradi dovoljno novaca prodajom bizona Kanadanima.

Želio je od sveg srca da lov na ljude zamijeni lovom na bizone, ali

sudbina ga nije puštala iz svojih šaka, pomrsila mu je račune, urotila se protiv njega, pa joj nije mogao uteći, jer mu nije dopustila da započne nov život, postane svojim gospodarom, osnuje obitelj, odgaja djecu i prestane lutati po svijetu.

A cijena koju je platio da bi dobio tu slobodu, bila je doista previśoka i krvava. Još nije, a zacijelo nikada i neće moći, nastavi li i dalje živjeti istim pustolovnim životom, zaboraviti da je za svoj svoj ugled, potaknut taštinom, žrtvovao život mlađeg brata. A Hollie je još, u to vrijeme, zapravo bio mladać, na pragu života, kad ga je on, nje-gov brat, gurnuo u ralje smrti.

A to je, on je u to vrijeme bio u to uvjeren, kao i sve u životu, učinio u najboljoj namjeri, jer je htio da Hollie nešto nauči od života, da se prekali, da postane svoj čovjek, da nauči razlikovati dobro od zla. I prevario se. Zapravo, zavaravao je samog sebe i Hollie ga je prozreo. Hollie je imao pravo kad mu je zamjerao da ga iskorištava da sebe proslavi. I svojoj je slavi platio danak u krvi, krvi svog brata.

Ali znao je isto tako da Hollieja ne bi čekala ništa bolja sudbina, jer se spetljao s Jade Carlin. Jade je voljela samo zlato, novac i udobnost, i nikog drugog i ništa drugo. Njoj je samo on, Nelson Trace, bio dorastao i stoga ih je vezivalo neko nijemo razumijevanje i prijateljstvo, jer su im sudbine bile koliko različite toliko i slične.

Abby ga je mogla usrećiti. Abby je bila sušta suprotnost Jade Carlin. Abby je bila jedina djevojka koja mu je zarobila srce svojom ženskošću i umiljatošću, ali kako da iziđe pred oči njezinu ocu, mormo-

nu, biskupu, s kojim se nije slagao zato što je Al Druncan svojedobno u Sundownu pružio utočište razbojnicima. Ne, ponos mu nije dopuštao da o tom s njim, s njezinom braćom, ili čak s njom, ikada započne razgovor, iako je znao da ona prema njemu nije ravnodušna i da ga braća cijene.

A cijenio ga je i Pinkerton, pa mu je on, ozlojeđen zbog smrti brata, okrenuo leđa i podnio ostavku.

Napokon, okrenuo se i sporim se korakom, utučen, pritisnut teškim mislima i razočaranjima, pješice uputio prema gradu. Doista, najbolje je da odmah uzme svog konja i odjaše iz Sundowna.

No zima je još na gorju Henrys, pomislio je mrzovoljno, i to ga je malo pokolebalo u odluci.

Još dva konja bila su privezana uz njegova za plot ispred Brighamove kuće. Stajao je neko vrijeme pred kućom i promatrao je, a tad je vidio kako je netko upalio svjetiljku u kući. Prišao je konju upravo u trenutku kad su se otvorila vrata na kući. Na njima se pojavila Abby. Zastala je jedan trenutak iznenađena što ga vidi. Potom je izašla iz kuće i zatvorila vrata. Prišla mu je i stala uz njega.

— Čekala sam te — rekla je jednostavno.

— A zašto, Abby?

— Htjela sam ti ja prva reći da je Jade na umoru i da mi je na smrtnoj postelji priznala da mi je onda namjerno i podlo lagala... znaš, ono što mi je rekla o tebi i njoj. Znala sam da mi ne laže na smrti, pa me je bilo stid — priznala je Abby i čedno spustila oči.

— Ne trebaš se ti zbog toga stidjeti. Drago mi je da si izašla da mi

to kažeš prije nego odem oдавде. Došao sam da se oprostimo — rekao je Trace tihim glasom.

— Zar odlaziš? A kamo? — upitala je Abby zaprepašteno, razrogačivši pri tom oči od čuda.

Slegnuo je ramenima. Stajao je pred njom pokunjeno, spuštene glave i doimao se nekako izgubljen i nemoćan, taj visoki i snažni čovjek u kom je ona vidjela utjelovljenje neustrašivosti i hrabrosti, čovjek koji ni pred jednom životnom opasnosti nikada nije prezao i nikog se nije bojao, ako je bio uvjeren da je pravda na njegovoj strani, i koga je ona stoga uvijek promatrala zadivljenim očima.

— Preko Henrys gorja, pa dalje kud me noge nose — odgovorio je poslije dulje šutnje.

— Ne bih toliko žurila da sam na tvom mjestu, jer tu je još jedna osoba koja bi željela da te svakako vidi — obavijestila ga je Abby.

— Tko? — upitao je naglo i uspravio se, podigavši glavu kad su se vrata na Brighamovoj kući ponovo otvorila i na njima se ukazao Pinkerton u svom vječnom kariranom odijelu, uokviren svjetlošću iz kuće, sve dok nije zatvorio za sobom vrata.

Pinkerton prođe kroz sumrak hitrim korakom, zaobiđe Abby i zauzvisti se ispred Tracea, te mu pruži ruku koju Trace prihvati poslije kraćeg kolebanja.

— Gospodine Trace, čestitam i ponosan sam što ste i ovaj slučaj uspješno završili — svečanim ga glasom pohvali Pinkerton.

— Ne, gospodine, nisam ja ništa uspješno završio zbog vas. Odakle vam ta ideja? Zar niste primili moju brzojavnu ostavku? — upita

ga osorno Trace bez mnogo uvijanja.

— Primio sam je i bacio u koš. Znao sam ja da me nikada nećete napustiti. Ljudi vašeg kova ne ostavljaju tako lako svoj životni poziv i ne odriču se svojih uspjeha i slave — odgovori žustro Pinkerton.

Trace nagne glavu malo više naprijed da bi mogao bolje vidjeti Pinkertonovo lice.

— Mislio sam da vi nikada ne griješite, osobito ne u procjeni ljudi. Sad vidim da se i vi možete prevariti. Pogrešno ste shvatili moju ostavku, gospodine Pinkerton — dobaci Trace s natruhom poruge u glasu.

— Nisam pogriješio kad se radilo o Hollieju. On vas je prevario, što sam ja i pretpostavljao, a vi mi niste vjerovali kad sam vas na to upozorio. Želio je da bude jedan od Carsonovih...

— Gospodine Pinkerton — prekine ga, stisnuvši zube.

Pinkerton obori pogled. Stajao je dosta dugo spuštene glave. Bilo mu je neugodno što je spomenuo Hollieja. Potom je duboko uzdahnuo.

— Oprostite na toj neukusnoj usporedbi — ispričao se Pinkerton, no, začas se snašao i da popravi neugodan dojam, nastavio je živahno govoriti: — Za koji dan otvaram novu podružnicu sa sjedištem u Denveru. Povjeravam je vama kao svom najboljem i najproslavljenijem detektivu.

— Ali ja je neću — odvrati podosta grubo Trace.

— Potom, tu je i deset tisuća dolara nagrade koju isplaćuje *American Smelting* za pronađeno zlato. Vi ste još u odličnoj formi, gospodine Trace, i bila bi šteta da se prera-

no povučete u mirovinu — nije se dao smesti Pinkerton.

U tom je trenu odjeknuo prasek hica nošen vjetrom kroz zimsku noć.

— Oh, bože! — kriknula je Abby i ustuknula uz plot ispred Brighamove kuće kad se Sharp James pomolio iz mraka sagnutih leđa, držeći revolver uperen ravno pred sebe.

Trace se trgne, naglo potegne revolver i napne otonac.

— Bacite revolver! — povikao je glasno Jamesu. James ponovo opali, a zatim Trace zapuca u tamnu sjenu i začu mukao udarac kad je zrno pogodilo cilj. Sharpu revolver posta pretežak i on ga ispusti iz klonule ruke. Njihao se trenutak na svinutim koljenima, prije nego se srušio u snijeg.

Abby je pritrčala Traceu, koji je stajao uz svog konja, pa se priljubila u zaklon njegova zagrljaja.

— Ne smiješ otići, Trace. Ne smiješ me ostaviti samu... nikada — zavapila je zdvojnim glasom.

— Zar se ne bojiš da će se ovakve scene neprekidno ponavljati, jer za mnom se vuku tamne sjene moje prošlosti? — upitao je Trace, pa nastavio ne čekajući odgovor: — Ovaj čovjek ovdje, Pinkerton, drži ključeve moje prošlosti. Moja će me prošlost progoniti dok sam živ.

— Ne, neće Trace. Rako si mu da je sve gotovo i tome je sada došao kraj — gotovo je povikala Abby, gledajući zažarenim očima u Pinkertona.

— Čini mi se da doista i jeste — odvrati Pinkerton ljubaznim glasom. Stajao je i gledao šutke dugo u Tracea.

— Laku noć, gospodine Trace — pozdravio je napokon, naklonio se Abby bez riječi, prišao svom konju i uzjahao. Ubrzo je nestao u noćnoj tami, vodeći za sobom drugog konja kojeg je doveo za Tracea.

Ostali su stajati, zagrljeni, Abby i Trace, a studeni vjetar učinio im se odjednom sasvim ugodan.

— Tvoj ranč, gore na visoravni. Sjećaš se... I ja... ja ću ti pomoći — prošaptala je Abby.

Nije joj ništa odgovorio. Zamislio je Abby kako ga čeka u brvnari na visoravni, brvnari koja još nije bila sagrađena, ali za koju je imao već izrađene balvane što su mu ostali do lova na bizone gore u klanca. Ovi su mormoni bili vrlo uslužni i

drugi ljudi kad ih čovjek bolje upozna. A Abby ih je poznavala mnogo bolje od njega. Jednog dana, u bliskoj budućnosti, mnogi će im doći u pohode i pomoći im da sagrađe dom.

Ta ga je misao toliko obuzela da su sva sjećanja na prošlost jednostavno izblijedjela.

Građani Sundowna počeli su stizati u trku privučeni pucnjavom.

— Brzo, brzo, Trace, poljubi me, prije nego dođu ovamo — prošaptala je žurno Abby i pružila mu svoje usne.

Iz podatne mekoće usana kao da je izviralo obećanje neizmjerne sreće. A još nedoživljena sreća čekala ih je gore na visoravni.

KRAJ

DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

169. G. F. Unger: ČOVJEK ZA DESET DOLARA
170. Frank Gruber: KUDRAVI VUK
171. G. F. Unger: TAJNA ZELENOG SLAPA
172. Louis L'Amour: IZ KLOPKE U ZASJEDU
173. G. F. Unger: VIŠE OD REVOLVERAŠA
174. Louis L'Amour: VATRENO KRSTENJE
175. G. F. Unger: STUPICA ZA VUKOVE
176. G. F. Unger: ODMETNIK IZ ĐAKOTE
177. Scott F. Scott: BORI SE ZA SVOJ ŽIVOT, ČOVJEČE!
178. G. F. Unger: RIDOKOSA KARTASIĆA
179. Louis L'Amour: BITKA ZA VISORAVAN
180. G. F. Unger: DVONOŽNI TIGAR
181. Louis L'Amour: KAZNA STIZE
182. H. S. Sharon: OLUJA U PRERIJI
183. Frank Striker: OSAMLJENI JAHAC
184. H. S. Sharon: TRI NITKOVA
185. Peter Dawson: KRV ZA ZEMLJU
186. Louis L'Amour: BROD ZA DIVLJI ZAPAD
187. F. G. Unger: SLATERLEE JOŠ JAŠE
188. Louis L'Amour: HONDO
189. H. S. Sharon: POHLEPA VODI U SMRT
190. H. S. Sharon: BLAGO LEŠINARA
191. G. F. Unger: KAD SJEVERNJAK ZOVE
192. Louis L'Amour: SABLASNI KLANAC
193. G. F. Unger: ŠERIF IZGUBLJENOG GRADA
194. H. S. Sharon: POKAŽI IM ZUBE!
195. Louis L'Amour: CALLAGHEN
196. H. S. Sharon: HRANA ZA VUKOVE
197. Barry Cord: U OKOVIMA LUDILA
198. Frank Gruber: VELIKA ZEMLJA
199. H. S. Sharon: NE VJERUJ NITKOVU!
200. Giles A. Lutz: PROGONJENI KAUBOJ
201. Louis L'Amour: TAJANSTVENI STRIJELAC
202. Barry Cord: TELEGRAFSKA LINIJA
203. Louis L'Amour: PUSTA ZEMLJA
204. Louis L'Amour: MATAGORDA
205. Kyle Hollingshead: DUG
206. Louis L'Amour: OBRAČUN U DOLINI
207. Clay Hunter: NEUKROTIVI
208. H. S. Sharon: GUTAČ VATRE
209. Louis L'Amour: KANJON OSAMLJENIH
210. Kyle Hollingshead: PLJAČKA U FRANKLINU
211. H. S. Sharon: PRLJAVA DRUŽBA
212. G. F. Unger: SVI PROTIV NJEGA
213. Louis L'Amour: NA SJEVER DO ŽELJEZNICE
214. Thorne Douglas: Ranč »BRAVO«
215. H. S. Sharon: OPASAN POKLON
216. Louis L'Amour: MRACNOM STAZOM
217. H. S. Sharon: LOVAC NA VUKOVE
218. William Vance: ODMETNICI

U PRIPREMI:

219. Frank Glaser: SIN PAKLA

Ako su vam
se svidjele
priče u
RS Magazinu,

ne
zaboravite
na kiosku
potražiti
novi
RS
Magazin!